

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

DANKER'S HOEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

DE VOETBALWEDSTRIJD NEDERLAND-BELGIË (1-1).

Te inleiding van de serie foto's van dezen wedstrijd, die we elders in dit nummer geven, hier een kijkje op de reusachtige menigte die, niet tegenstaande het voortdurend regende, de staanplaatsen op de amphitheaters bezette.

Willen dekens wasschen f0.55—f1.75. Modelwasscherij

over het Y.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burger”, E.N.R.” - er „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen

Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwa

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM

HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

MEUBILEER-INRICHTING

C. DE KÜSTER

BEHANGERIJ - STOFFEERDERIJ

OUDE LELIESTRAAT 1
AMSTERDAM

BEZUINIGEN

is het slagwoord van onzen tijd. Voor den zakenman zijn verschillende wegen, die naar dit doel kunnen voeren. Een daarvan is zeer zeker dat hij zijn advertentie's plaatst in die bladen, waarvan hij kan veronderstellen dat zij door een koopkrachtig publiek worden gelezen.

DE STAD AMSTERDAM

is zulk een blad. Het verzekert U succes.

Corona-Bonbons zijn fijn van smaak.

Snel en zeker werkend tegen
Griep | **Rheumatiek**
Influenza | **Hoofd- en**
Verkoudheid | **Zenuwpijn**

Jogal scheidt sterk het urine-zuur af en gaat zodoende direct naar de bron der pijnen. Uitstekend werkend tegen slapeloosheid. Door vele Doktoren en Klinieken ten eerste aanbevolen. Bij alle Apothekers en Drogisten verkrijgbaar à f 0.80 en f 2.— Imp. A. J. AMEYE, A'dam.

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN van alle soorten Platen. Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

A. H. LEMARCHAND
MEUBELMAKER
Nassaukade 304a - A'dam
Aparte Modellen
Gewone Prijzen

De meest aanbevelenswaardige lectuur voor ieder huisgezin is
DE LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —
Prijzen per 12 deelen, besteld bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Koopt bij de N. V. Manufacturen-, Bedden-, Tapijt- en Meubelmagazijnen
DE ZON

Directie: A. JANUS
Ferdinand Bolstr. 33-41 en 89-93, Amsterdam
Telefoon nummers 22057 en 21230

MASSAGE - INRICHTING
ONDER MEDISCHE CONTROLE

HOOGFREQUENS - VIBRO - HOOFD - EN
SCHOONHEIDS - MASSAGE
ELECTRISCHE LICHTBADEN

SPREKKUREN: 10-2, 2-5 UUR EN VOLGENS AFSpraak
(BEHALVE ZATERDAGS)
MINVERMOEGENDEN DINSDAG - EN DONDERDAGAVOND
VAN 7-9 UUR

FREDERIKSPLEIN 47 - A'DAM
TELEFOON 34978

SPAAR TIJD EN GELD

= Kook op =
„SENKING”
Gas-Komfooren
en -Fornuizen

De beste in
REEDERS'
HUISHOUDMAGAZIJN
N.Z. Kolk 17 - A'dam - Tel. 45373

MATH. VAN DE GRAAF

FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLACHTERIJ

MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN

TELEFOON NOORD 9033

Assendelftsstraat 3 - AMSTERDAM
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

H.S. SCHEUERMANN & CO
VERTEG: ICA - DRESDEN
AFD. KINOMATOGRAPHIE

AMATEURKINOHUIS

SPEC. FILM VERHUUR
VOOR PARTICULIEREN
KERKSTRAAT 48. TEL. 34316

Probeert ze heden

Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

BLOM'S
BEDDEN
MAGAZIJN

WIEGEN
GROOTE
SORTEERING

Onze RECLAMEWIEG
prachtvol opgemaakt f 1

Pitriet wieg volgens model
prima garnement f 3

Groote sortering Wiegendeke
Luiermanden. - Hospitaallinnen

STOOMWASSCHER
NEERLANDIA

'T GOEDKOOPST

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden of f 0.125 per week

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan Bureau Heeregracht 131, of per post toezenden in open brief met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMST"
HEERENGRA

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

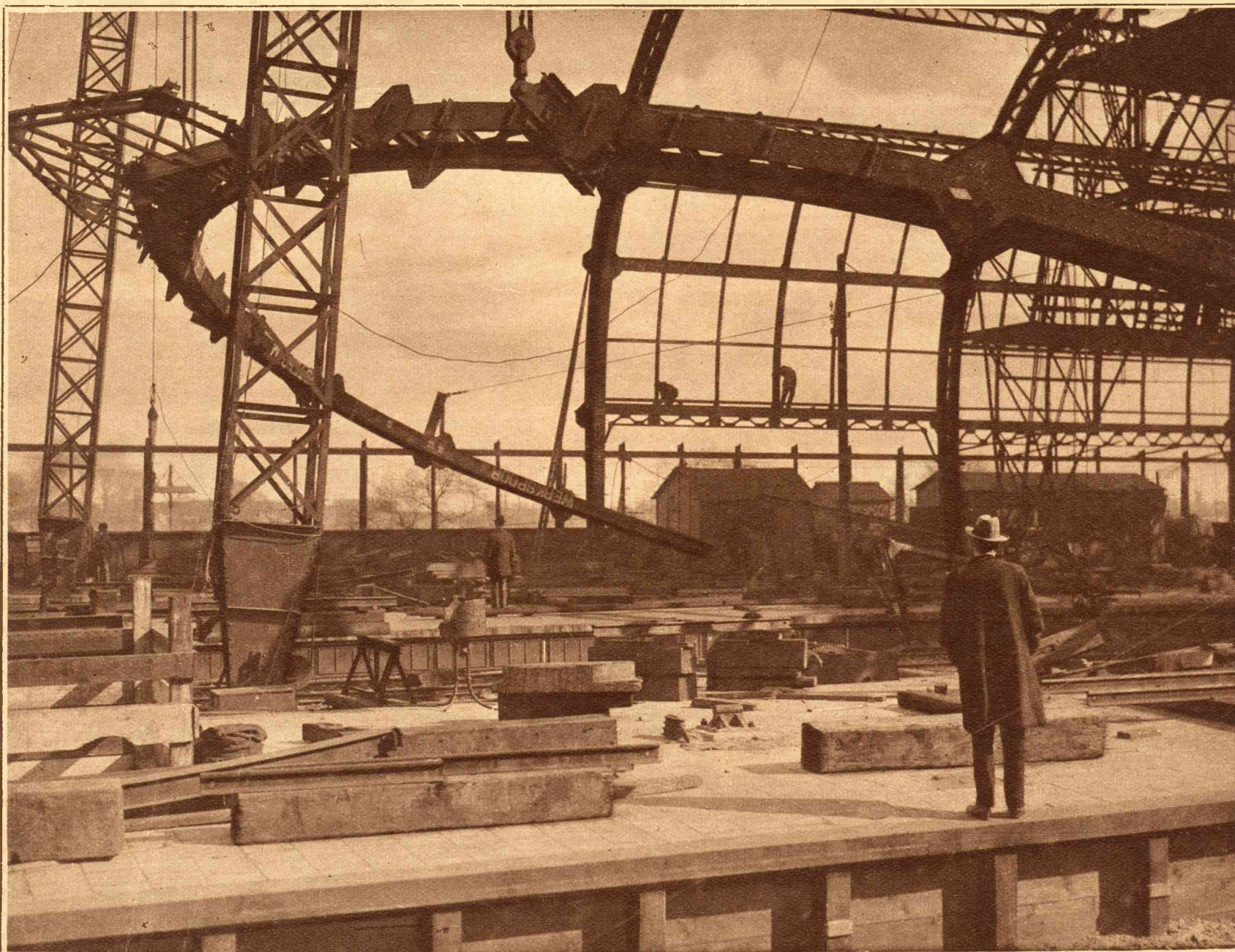
ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

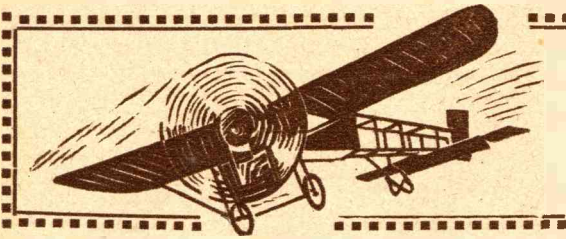
REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

De werken aan ons Centraal Station, waar men, zooals bekend bezig is met het bouwen van een tweede overkapping achter de bestaande, vorderen flink. Wij geven hierboven een afbeelding van het hijschen van een der reusachtige spanten, die tot steun voor de kap moeten dienen. Nadat op den grond de verschillende deelen aan elkaar zijn geklonken, wordt het heele gevaarte, met behulp van een reusachtigen bok, rechtop gezet.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

EERSTE HOOFDSTUK. DE STROOIBILJETTEN.

Het zee-dorpje Execombe lag zich te koesteren in de Juni-zon. De hoofdstraat liep hellend landwaarts en boven, aan het einde, stond het groote kasteel dat een der voorvaderlijke goederen van den hertog van Honiton was.

Het dorp lag halfweg tusschen twee kleine kustplaatsjes, maar hoog boven de oppervlakte der zee, tengevolge waarvan het ook meer een landbouw- dan een visschersdorp was. En van een badplaats had het niets. Enkele huisjes, die aan den voet van den heuvel lagen, werden bewoond door visschers, die hun booten in een naburige inham in de kust hadden liggen, maar zij die boven woonden, waren meest allen boerenarbeiders. Tusschen al die eenvoudige, nederige huisjes vielen die van den dokter en van den geestelijke der plaats op, terwijl het vriendelijke kleine hotel *Het Baken*, dicht bij het hoogste punt der glooiende dorpsstraat, daar niet alleen vriendelijk uitnodigend lag, maar als het ware gebiedend de aandacht der voorbijgangers tot zich trok.

Het geheele plaatsje werd beheerscht door het oude kasteel op den top van de vooruitstekende rotsen. Het stond op een driehoekig plateau, waarvan de top gevormd werd door een kalk-rots, bij de zeevaarders bekend als Wit-punt, en was afgesloten door een steenen muur, die van den eenen kant van de vooruitstekende rots tot den anderen liep.

Tot zeer onlangs had het oude gebouw geen anderen naam dan „Het Kasteel” Eeuwen achtereen was er niet de minste behoefte aan geweest, om het door een of anderen naam te onderscheiden, daar er mijlen in den omtrek geen tweede kasteel was te vinden. Nu echter was dit veranderd, hoewel niet officieel: men begon in 't dorp over Lord Honiton's bezitting te spreken als over het „droge” kasteel.

De reden voor deze nieuwe benaming werd op dezen mooien zomermorgen besproken door dokter Learoyd en Mike Carden, den eigenaar van *Het Baken*. Toen hij Carden in de deur van zijn hotelletje zag staan, stopte de dokter zijn kleine auto, waarin naast hem zijn dochter Helen zat, die genoegelijk naar het gesprek der beide mannen luisterde.

In antwoord op een vraag van den reeds grijzenden geneesheer, verklaarde de hospes, dat hij Ozias Ambler, den rijken Londenaar, die het kasteel voor zes maanden gemeubileerd van Lord Honiton gehuurd had, nog niet had gezien. De huurder was met zijn gezin en zijn bedienden pas twee dagen te voren aangekomen.

„Neen, ik heb hem nog niet gezien, en als het waar is, wat ze van hem vertellen, dan zal ik hem ook wel nooit te zien krijgen, als ik hem tenminste niet op straat tegen kom,” zei de herbergier lachend. „Mijnheer Ambler is niet gesteld op herbergen en café's, of op menschen als ik. Ze zeggen, dat hij de menschen op straat staande houdt en hen onderhoudt over het kwaad dat de drank sticht. Gisterenavond kwam de oude Andy Barton hier en die had vier potten bier nodig, om den Ambler-smaak uit zijn mond te krijgen. De menschen praten al van het „droge” kasteel.”

„Allemachtig!” riep de dokter uit, „Mylord zou een beroerte krijgen als hij het hoorde.”

„Dat zou hij zeker,” stemde Carden toe. „Het bewijst alleen waartoe Engeland komt, wanneer onze oude families hun goederen moeten gaan verhuren aan half idiote lui als dezen Ambler; daar krijgen hun huizen van die fraaie bijnamen door, en zulk een modder, eenmaal er op gegooid, is moeilijk meer af te wasschen.”

„We moeten het maar met je lekkere bier afspoelen, Mike, wanneer Lord Honiton terugkomt,” antwoordde dokter Learoyd. „Intusschen...”

„Intusschen,” fluisterde Helen haar vader in, „deden jelui tweetjes beter, je tongen wat in toom te houden. Als ik me niet vergis, komt de man, over wien u het daar zoo druk heeft, daar juist aan. Of ze het kasteel nu droog noemen of niet, u moet toch de Amblers onder uw patiënten zien te krijgen, zoolang ze hier wonen.”

De dokter trok zijn gelaat in een ernstigen plooi en Mike Carden verdween in zijn hotelletje. Learoyd zette zijn auto in beweging, maar moest weer dadelijk stoppen voor de opgeheven hand van den kleinen man, die uit een der poortjes in den grijzen muur langs den grasrand van den weg kwam aanwandelen.

„Goeden morgen, mijnheer,” begon de vreemdeling. „Hebben mijn oogen mij bedrogen, of

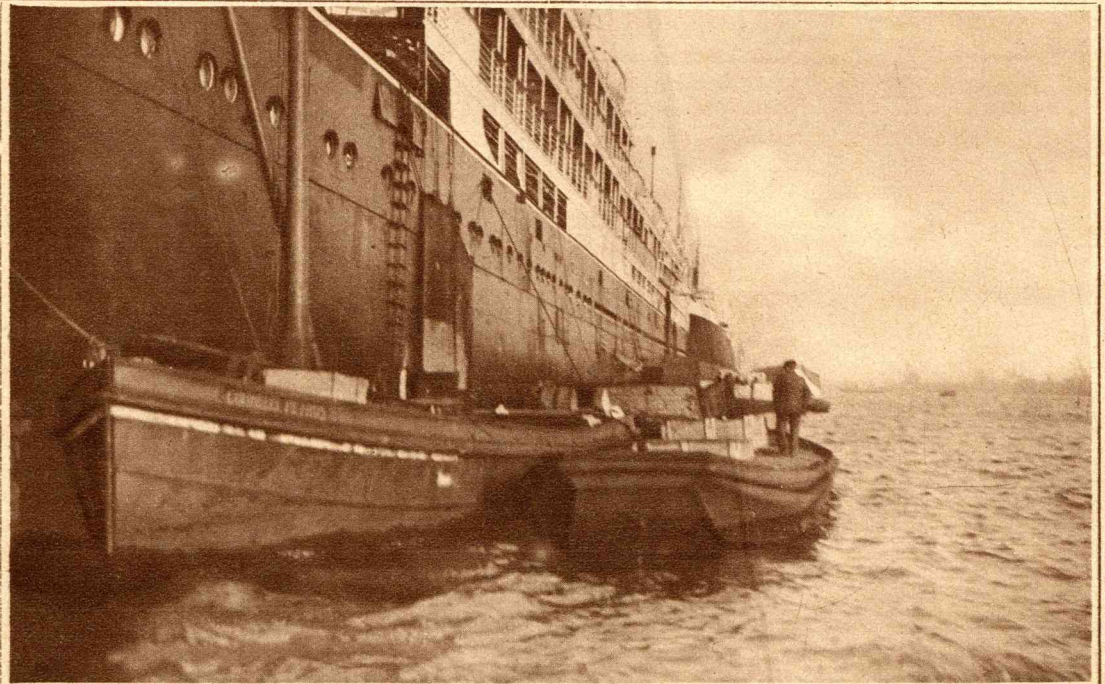
„Mijnheer, komt u dadelijk terug; ze komen hier over.”

Met blijkbaren tegenzin zag Ambler af van zijn poging om proselieten te maken en volgde haastig den mecanicien naar het kasteel. Op hetzelfde oogenblik kwam een jonge man in een tennis-pakje van den dorpskant de straat op en bleef naast de auto van den dokter staan. Er lag een uitdrukking van walging op zijn mooi gelaat, toen hij van den vader naar de dochter keek.

„Wat voert die kerel in Execombe uit?” vroeg hij.

„Maar m'n beste Tom, dat is toch niet de

UIT DE AMSTERDAMSCH E HAVEN

Nu het mooie weer ook weer mooiere foto's mogelijk maakt, zullen we eens een reeks foto's van onze haven geven. Hierboven een kijkje op het gedoe langszij van een groote mailboot.

was u in gesprek met dien afschuwelijken man, die deze inrichting houdt? Wanneer dat zoo is, dan acht ik het mijn plicht met u van gedachten te wisselen, in de hoop, dat mijn woord u zal kunnen overtuigen.”

De dokter lachte vroolijk. Hij vond het komiek, dat dit kleine kereltje zich zou verbeelden hem de les te lezen.

„U zult een heeleboel woorden nodig hebben, mijnheer, om mij kwaad te maken op Mike Carden,” antwoordde hij. „En ik verwacht dat u dezelfde moeilijkheid zou overvinden, wanneer u hem zou willen overreden om zich niet meer met mij in te laten.”

Dokter Learoyd, die een goed menschenkenner was, wilde het pantser van deugdzame superioriteit, waarin Lord Honiton's huurder zich had gehuld, doordringen. De man zag er uit als een geboren afschaffer, van zijn kleine rose, gekrulde lippen tot aan zijn schoenzolen. Maar de dokter ging nooit op den eersten indruk af.

„U bent zeker mijnheer Ambler,” voegde hij aan de eerste woorden, waarmede hij den ander voorloopig tot zwijgen gebracht had, toe.

„Ja, Ozias Ambler, om u te dienen, die er naar streeft alle mannen en vrouwen een hartgrondigen afkeer in te boezemen van het alcohol-vergift...”

Hij werd in zijn toespraak gestoord door een uitroep van iemand die op den weg kwam aanloopen. Een lange, magere man met een somber uiterlijk, gekleed in een werkpak van een mecanicien en die blijkbaar van het kasteel kwam, riep hem toe:

manier om over een apostel te spreken,” zei Learoyd lachend.

„Een apostel der geheel-onthouding,” voegde Helen er met een knipoogje aan toe.

„Och, ik bedoel dien oude heelemaal niet,” zei de zoon van den notaris, „ik had het over dien ander, dien Leo Thyne, die, toen ik bij den militairen vliegdiens was, er uit getrapt is voor een vuil zaakje in het gezicht van den vijand. Het was de algemeene opinie, dat hij zeker zou zijn doodgeschoten, als zijn zaak voor den kriegsraad was gekomen.”

„Dat is belangwekkend,” zei de dokter peinzend. „Vooral met het oog op zijn woorden: „Ze komen hier over.” Misschien is dat wel de verklaring; onze nieuwe buurman is mogelijk wel bij den vliegdiens geïnteresseerd.”

De jonge ex-officier keek onderzoekend naar de lucht. „U hebt waarschijnlijk wel gelijk,” zei hij. „Tenminste daar komt een eskader moderne vliegtuigen aan. Ze zijn niet gewa- pend, maar zien er uit als verkeersvliegtuigen.”

Langs de kust kwamen, uit Zuid-Westelijke richting, op ongeveer duizend voet hoogte, zeven vliegtuigen aan; het gedreun der motoren was reeds duidelijk te hooren. Zij vlogen in V-formatie; één voorop en aan weerszijden in schuine lijn daarachter drie andere. Als op een van beneden onzichtbaar sein, zakten ze plotseling vijfhonderd voet en begonnen boven het dorp te cirkelen; het was, toen ze

zooveel lager waren, duidelijk te zien, dat in ieder toestel twee personen zaten, een bestuurder en een waarnemer.

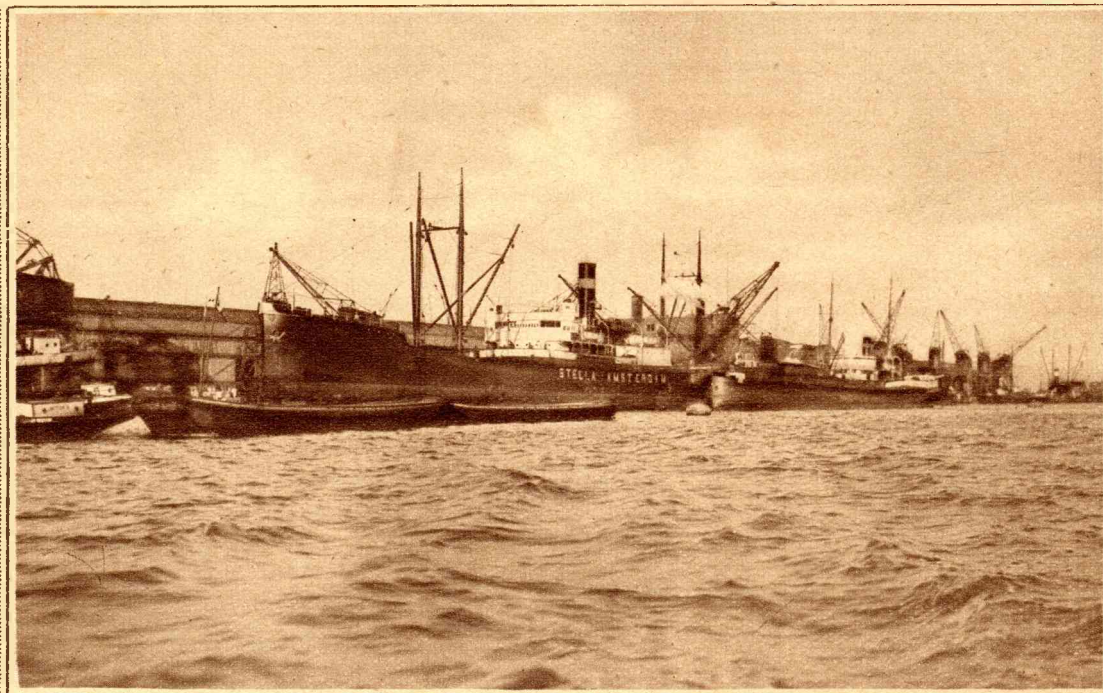
„Kijk eens, ze gooien wat uit,” riep Helen Learoyd uit, toen een pak papieren, dat naar beneden werd gegooid, door den wind uit elkaar waaide en de blaadjes fladderend naar beneden kwamen. Het had er allen schijn van, of *Het Baken* het voornaamste doelwit der strooiers was.

Een der biljetten viel op een paar meters afstand van de auto van den dokter. Tom Baxter sprong vooruit en raapte het op.

„Drankbestrijders-propaganda,” zei hij, het papiertje inziende. „Een preekje over de verschrikkingen van het drinken, door Ozias Ambler,” zei hij, het opschrift voorlezend. „Heb je ooit zoo iets gezien? En dat nog wel van menschen die hier absoluut vreemd zijn!”

Mannen, vrouwen en kinderen kwamen van alle richtingen aanloopen om een vlokje van den miniatuur-sneeuwstorm op te vangen. Toen de bewoners van Excombe den inhoud der biljetten gelezen hadden, rees er een kreet

UIT DE AMSTERDAMSCH E HAVEN II

Gaven we op de vorige bladzijde een detail-foto, hier ziet men een overzichts-foto van de bedrijvigheid, die er alle dagen heerscht aan de kaden der Kon. Ned. Stoomboot Maatschappij.

van verontwaardiging op en menige bruine vuist werd woedend naar het kasteel uitgestoken.

Intusschen stegen de vliegtuigen, na hun taak volbracht te hebben, met een gebrom van hun motoren weer en kwamen nu door een eenvoudige manoeuvre allemaal in één lijn achter elkaar en doken daarop met den neus naar beneden, om binnen de ommuurde ruimte van het kasteel te dalen. Het laatste gedeelte van de manoeuvre was natuurlijk niet te zien, door den hoogen muur, die de vooruitstekende rots waarop het kasteel stond, afsloot.

„Zoo, zoo!” zei dokter Learoyd, „ze zullen gedaald zijn op het veld, waar in vroeger eeuwen de kasteelridders en hun gasten hun steekspelen hielden — een mooie vlakte, voor deze nieuwe sport. Maar die oude fanaticus moet aardig in zijn geld zitten, dat hij op die manier zijn liefhebberij kan botvieren. En hij wordt verbazend goed bediend ook!”

Het zijn een troepje kranige kerels, dokter,” zei de notariszoon. „Ze doen hun zaakjes uitstekend. Maar ik hoop voor hen, dat ze geen van allen zulke schurken zijn als die Leo Thyne, die, naar ik vermoed, hun landing daar achter dien muur dirigeert.”

Het schijnt me niet wel mogelijk Tom, dat het karakter van dien Thyne, als het zoo zwart is als jij het opschildert, aan dien braven hervormer bekend is.”

„Tenzij hij een brave schurk is,” antwoordde de jonge Boxter vlug. „Kijk, daar komt nog wat voor het kasteel aan!”

Hij wees op een fraaien toerwagen, die den weg opgekomen was en nu op de hoofdpoot van het kasteel toe reed. Hij werd bestuurd door een reusachtigen chauffeur, geheel in het hont gestoken en in de auto zaten twee dames, die uit de hoogte neerzagen op de eenvoudige kleine auto van den dokter.

„Vrouwelijke waakhonden!” zei Tom, tandelknarsend.

„Je bent alles behalve galant, Tom, of anders een buitengewoon goed menschenkenner,” zei Helen Learoyd. „De jongste van de twee was een ongemeen mooi meisje — als je tenminste van gedurfde kleuren houdt.”

De jonge man keek de spreekster aan en zag haar schalksch lachje, wat hem over heel zijn gezicht deed glimlachen.

„Ik houd niet van gedurfde kleuren,” antwoordde hij. „Zou u niet liever doorrijden, dokter, voor uw dochter het met mij aan den stok krijgt? U bent al laat met uw visites, dank zij al dien drankbestrijdingsonzin.”

Dokter Learoyd, die wel wist hoe het tusschen de beide jongelieden stond, en daarmee

gezet. En het was niet alleen Mike's beurs, die hieronder leed. Hij had ook gehoopt, zoo een en ander over dien meneer Ambler te zullen hooren, waarover hij dan weer zou kunnen babelen met de visschers en de landbouwers, die zijn vaste klanten waren. Maar nu zich geen der bedienden uit het kasteel liet zien, was natuurlijk ook zijn kans verkeken, hen op de een of andere manier aan 't praten te krijgen.

Nu was iedereen tegen den indringer ingenomen, maar niemand wist hem iets bepaalds ten laste te leggen. En de dorpelingen zouden allerlei details hebben willen weten, waardoor ze het verleden en de toekomst van meneer Ambler konden becritisieren, zoodat er geen stukje meer van heel bleef. Maar de details lieten op zich wachten.

TWEDE HOOFDSTUK.

HET LIJK AAN HET STRAND.

De ontbijtkamer van de notariswoning lag aan de straat en aan den overkant van die straat stond de woning van den dokter. Behalve het kasteel waren deze beide de eenige welgebouwde huizen van het dorp.

John Baxter was een man van het oude, nu bijna uitgestorven type. Glad geschoren en met een frisch-rood, verweerd gezicht leek hij meer op een sportsman dan op een notaris en inderdaad was hij een groot liefhebber van de jacht. Hij was ook gesteld op zijn drie glazen port na het diner en hij grapte er wel eens over, dat 't hem speet niet de middelen te hebben om er drie flesschen van te maken.

Aan het ontbijt zaten, behalve de notaris, zijn echtgenoot, een aardige vrouw van middelbaren leeftijd, en hun zoon Tom. Tom loogde bij zijn ouders, omdat hij buiten betrekking was. Het leek hem moeilijk weer een werkring te vinden, want, behalve zijn capaciteiten van kranig vliegenier, bezat hij weinig kennis. De jonge man begon al wat ongeduldig te worden, maar zijn ouders, die dol op hem waren, vonden het heerlijk, hem bij zich te hebben.

Ze praatten over den opvolger van Lord Honiton op het kasteel en over de eigenaardige methode, waarop hij propaganda maakte voor geheel-onthouding.

„Ik zit er een beetje over in,” zei de notaris, terwijl hij zijn tweede eitje den kop afsloeg. „Ik zal dien Ambler een bezoek moeten brengen, al heb ik er niet veel zin in. Misschien zou het 't beste wezen, als we vanmiddag maar gingen, vrouwtje, dan zijn we er af.”

Maar mevrouw Baxter schudde het hoofd.

„Doe nooit vandaag wat je morgen ook nog doen kan en wat je daarom miss hien heelemaal niet hoeft te doen, John,” verkondigde zij. „Dat wil zeggen, als jij ze, als notaris, wil gaan bezoeken, vind ik 't best. Maar je moet niet verwachten dat ik met je meega. Ik moet eerst iets meer weten van de dames op 't kasteel, eer ik er kennis mee ga maken.”

„Hoor die moeder!” riep Tom. „Ik stel voor, dat we den heelen troep negeeren.”

De notaris had zijn tweede ei opgelepeld en keek nu even uit 't raam, eer hij zijn aanval op de marmelade begon. Opeens richte hij zich met een uitroep overeind.

„Er is iets aan de hand,” zei hij. „Daar schelt de veldwachter bij Learoyd aan. Als er maar geen ongeluk gebeurd is!”

„Of een moord, of een aanranding,” vulde Tom aan. „Even hooren wat er aan de hand is.”

In minder dan een minuut tijds was hij de straat overgebeend, juist op het oogenblik, toen de dokter zelf voor den veldwachter de deur opende.

De man van de wet viel, na een vriendelijken blik op Tom, dadelijk met de deur in huis.

„Spijt me, dat ik u zoo vroeg moet storen, dokter, maar d'r ligt een lijk aan het strand, bij de kaap. Wilt u eens even komen kijken, eer we het naar 't kerkhof brengen?”

„Ik ga zoometeen met je mee, Busby,” zei Learoyd, terwijl hij een hoed van den kapstok greep. „Een verdronken zeeman, door de zee aangespoeld?”

„Neen dokter, dat kan niet,” was 't antwoord. „Het lijk ligt twintig voet boven hoog waterpeil en ik geloof niet, dat we hier met een drenkeling te doen hebben. Ik heb hem niet aange-

zeer was ingenomen, niettegenstaande de weinig gunstige vooruitzichten die de gewezen luchtman had, knikte en gaf aan den hem gegeven raad gehoor. Zoodra de auto uit het gezicht was, ging Tom de gelagkamer van het hotel binnen en bestelde een glas bier.

„Wat voor den drommel beteekent dat toch allemaal, Mike?” vroeg hij, toen de waard hem bediende.

„De hemel mag 't weten, meneer Tom,” was 't antwoord. „'n Soort hokus pokus in alle geval. De dingen zijn niet wat ze lijken in dat droge kasteel, maar wij eenvoudige menschen moeten maar afwachten.”

Gedurende de rest van den dag stond heel Excombe op stelten van verontwaardiging over den rijken vreemdeling, die het waagde zijn beleedigende opinies in hun midden te verkondigen. Het bombardement uit de lucht met drankbestrijdings-tractaatjes zette de kroon op het geheel. Een persoonlijk contact met den aarts-drankbestrijder en de zijnen kon men voorkomen, ofwel met tact, ofwel door ruwheid, maar dingen, die uit de lucht op je neervielen, waren niet te ontgaan.

Voor al Mike Carden uit „Het Baken” voelde zich beleedigd. Hij voelde het in zijn beurs. In den goeden ouden tijd, toen de graaf van Honiton hier nog woonde, werd de gelagkamer iederen avond bezocht door de bedienden van het kasteel, maar onder het nieuwe beheer zou dit waarschijnlijk heel anders worden.

Ofschoon bekend was, dat Ozias Ambler een grooten stoet van bekenden had meegebracht, had nog geen hunner een voet in de herberg

raakt, maar ik zou zeggen, dat hij zijn nek gebroken heeft."

Tom Baxter, die in het dorp algemeen geliefd was, ging als van zelf sprekend mee en met z'n drieën liepen ze naar beneden naar het strand. Er waren eenige visschers, maar het was duidelijk, dat het nieuws van het ongeluk de vrouwen en kinderen van het dorp nog niet bereikt had.

"Wie heeft het geval gerapporteerd?" vroeg de dokter.

Bob Mears," antwoordde de veldwachter. "Hij zat te visschen in zijn boot en ontdekte toen het lijk."

De visschers, die vooruitgelopen waren, stonden nu verderop stil en vormden daar een cirkel.

"Ik hoop dat ze het lijk niet zullen aanraken," zei de dokter, zijn stap verhaastend.

"Neen dokter, weest u maar niet bang, ik heb Dijk daar gelaten om de wacht te houden," stelde de veldwachter hem gerust.

Bij de groep aangekomen knielde Learoyd naast het lijk neer. Het lichaam lag daar op den rug, de lichtloze oogen wijd geopend.

Het onderzoek van den dokter duurde niet lang.

"De nek is gebroken," zei hij, terwijl hij opstond en omhoog keek naar de rotsen waarop het kasteel gebouwd was. "De arme kerel moet van den muur van het kasteel zijn gevallen. Als ik me wel herinner, staan we hier juist onder den moestuin achter het gebouw."

Tom Baxter was naderbij gekomen en aandachtig keek hij naar het lijk aan zijn voeten. Het was van een heel jongen man.

"Ik kan u nog een beetje verder op weg helpen," zei de zoon van den notaris. "Dit is een van die drankbestrijdende vliegeniers, die ons gisteren met tractaatjes hebben gedoopt. Waarschijnlijk een gast of een ondergeschikte van Ozias Ambler. Ik zie 't aan z'n handen en ook aan z'n kleeën."

"Ik geloof, dat je gelijk hebt," zei de dokter. "Hij zal naar het doodenhuisje gebracht moeten worden, dan kan ik m'n onderzoek voortzetten. En de Coroner moet gewaarschuwd worden. Er moet een instructie worden ingesteld."

"En ik zal naar het kasteel gaan om de identiteit van het slachtoffer vast te stellen," zei Busby. "Dat zal ze wel koud op 't lijf vallen. Ze schijnen hem nog niet gemist te hebben. Hoe lang is hij al dood, dokter?"

"Ruim zes uren," was het besliste antwoord. Vier der visschers maakten een baar van hun ineengestremde armen en daarop droegen ze het lijk naar het doodenhuisje aan den voet der dorpsstraat, naast het politie-huis. De veldwachter ging naar het kasteel en de overige helpers vertrokken, maar Tom Baxter bleef, op verzoek van den dokter.

Een meer zorgvuldig onderzoek bevestigde de eerste diagnose, dat een gebroken nek de onmiddellijke oorzaak van den dood was. Al was het niet uitgemaakt, dat de verwonding was veroorzaakt door een val van de klippen, er waren nog verscheiden minder gevaarlijke kwetsuren, die aantoonde, dat dit zoo goed als

zeker was. Dit was tenminste de opinie van den dokter.

"Dat maakt nog niet uit, of hij van zelf gevallen is, of dat hij door een ander naar beneden gegooid is," zei Tom.

"Neen, misschien niet," zei de dokter afgetrokken. Hij stond gebogen over het lijk,

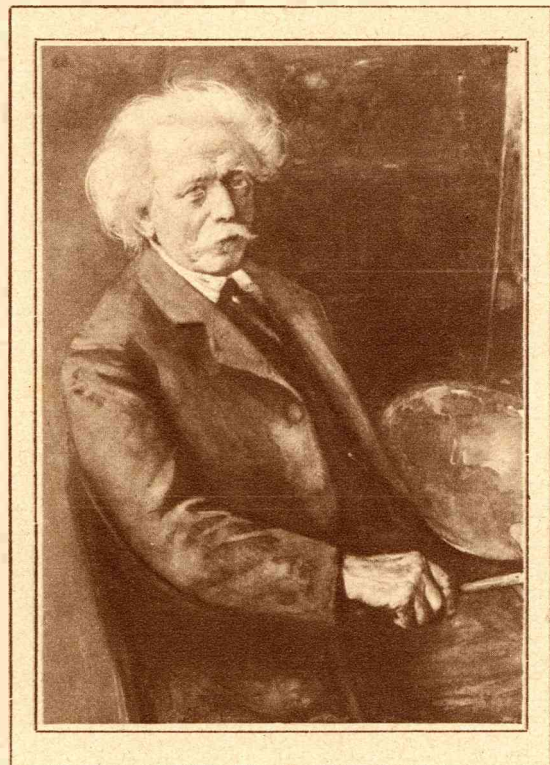

't Was verleden jaar op een vergadering in de vereeniging St. Lucas, dat ik naast Heijl kwam te zitten. Ik had hem reeds dikwijls bekeken hoe schilderachtig deze jonge oude man met zijn zwierende witte haren er kon uitzien. Zijn tengere lijf, zijn nerveus gebaren, zijn geestig goed gezicht hadden mij nooit zoo getroffen als dien avond. Een collega naast mij kreeg blijkbaar een zelfden sterken indruk van zijn schilderachtigheid en fluisterde mij in: waarom schilder je hem niet eens?

Papa Heijl, zei ik, ik wilde uw portret maken, goed?

Wel lieve jongen! ik heb er niets op tegen, maar zeg nu eens eerlijk, vindt je mij zoo'n interessant sujet? Ja? dan graag!

En zoo gebeurde het dat ik eenige dagen later bij hem kwam met mijn schildergereedschap en zijn portret begon.

Geestig causeur, uitmuntend gastheer, was hij tegelijk een geduldig model, naar wien ik heerlijk kon werken. Zijn nog jong, gezellig rond vrouwtje kwam nu en dan even kijken en praten. Ook kwam er nog bezoek van zijn vriendinnetje, mej. Marie Heineken, onze bekende 80-jarige bloemenschilderes. Ik heb zelden in zoo sympathieke omgeving gewerkt als in dat kleine, volle atelier, in nauw contact met dezen zoo jongen idealist, die zooveel gezien en zoovele grooten intiem gekend had, en wiens oordeel zoo zach en vriendelijk is.

Nu is hij Zaterdag 89 jaar oud geworden, vol levenskracht en levensmoed. Hij, de oudste collega, is de jongste in idealen en hij verwacht nog steeds het allerschoonste kunstwerk te zullen scheppen, net als wij jongeren dit verwachten.

Zoo zal hij 100 jaar oud worden en ons allen overleven, in hoop, geloof en liefde.

H. M. KRABBÉ.

Amsterdam, 22 Maart 1924.

met zijn gezicht vlak bij dat van den dooden man.

Op hetzelfde oogenblik werden de gedachten van beide mannen afgeleid. Een auto rolde aan en stopte voor het lijkenhuisje. De dokter richtte zich op en de veldwachter liet Ambler binnen en den grooten donkeren man, dien Tom daags tevoren, bij de herberg, had herkend als Leo Thyne.

Zonder rechts of links te zien liep de bewoner van het kasteel, met eigenaardige kleine passen naar de baar en bij het gezicht van den doode

uite hij een schreeuw als van een verschrikt konijn.

"Het is Dillon," kermde hij. "Onze beste Dillon, de ijverigste van al mijn medehelpers. Hoe is het gebeurd?"

Thyne kwam nader bij en keek over den schouder van den ouderen man.

"Ja, het is Dillon," stemde hij toe. "Ik heb hem het laatst gezien in de rookkamer, gisteravond om tien uur. Hij moet later nog een eindje zijn gaan loopen en zal gestruikeld zijn bij den rand van den afgrond. Ik heb gezien dat er in den moestuin een gedeelte niet is afgerasterd."

"'t Is verschrikkelijk!" riep de hervormer. "Zoo'n edele man, in den bloei van zijn jeugd! Hij was de zaak waardig en de zaak was hem waardig."

De veldwachter was een goedaardig man.

"Dank u, heeren," zei hij. "Het is begrijpelijk, dat het u van streek maakt. Ik had alleen maar een identificatie noodig en hoef u nu niet langer op te houden. Een uwer of u beiden zult bij het onderzoek inlichtingen moeten geven. U zult tevoren gewaarschuwd worden. Het is enkel een formaliteit."

Hij geleidde hen naar de auto. Geen van hen had eenige vraag gericht aan, noch eenige notitie genomen van Learoyd en Tom.

De dokter zag hen na met een eigenaardigen blik.

"Wie van die twee lieverds zou het geheim kunnen oplossen?" mompelde hij. "Als één van tweeën er meer van weet, dan zal het wel de jongste zijn."

"Denkt u dan, dat er een geheim is?" vroeg Tom.

"Een geheim in een geheim," was het antwoord. "Vooreerst het groote geheim van het motief voor die geweldige propaganda opeens hier in ons midden, maar het kleinere geheim, dat daarin opgesloten zit, irriteert me nog het meest."

"Vertelt u het mij?" smeekte Tom.

Er was iets vroolijks in de oogen van den dokter, dat den jongen man zeer nieuwsgierig maakte.

"Ik wil het je wel vertellen, maar in strikt vertrouwen," zei de dokter. "Ik moet vrij blijven om bij het onderzoek over mijn ontdekking te spreken, of niet, naar mij het beste toeschijnt. Ik wil niet, dat er over gebabbeld wordt. Maar ik heb een veiligheidsklep noodig en daar kan jij even goed toe dienen als een ander. Anders zou ik nog met m'n geheim kunnen barsten. Zal je er absoluut niet over spreken — zelfs niet met Helen?"

"Beslist niet," verzekerde Tom. "Ik zal zoo stom zijn als een visch."

"Ruik dan eens aan den mond van dien armen duivel."

Met afkeer op zijn gezicht boog Tom zich over het lijk, maar verbaasd richtte hij zich weer overeind.

ROOKT *Spartan*

"Whisky!" schreeuwde hij. "Je valt haast om van den stank! En dat bij een kerel van die drankbestrijdings-beweging!"

"Dat is 't 'm juist!" zei de dokter. "Wij Execombers moeten wat meer te weten zien te komen van die vertooning. En daarom zou het wel eens kunnen gebeuren, dat ik voorloopig nog niets vertel van deze ontdekking."

Toen ze even later het lijkenhuisje verlieten, ontmoetten ze buiten Busby, die hen vertelde, dat hij den Coroner per telefoon had gewaarschuwd en dat den volgenden ochtend om elf uur, in de herberg „Het Baken", instructie zou worden gehouden.

(Wordt voortgezet)

Drinkt ook in de wintermaanden

Victoria-Water

Oberlahnstein

het bevordert de digestie en een regelmatige afscheiding der vochten.

Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

GENIUS

GARANDEERT AL HARE AFLEVERINGEN.

DE BEKENDSTE OPTICIEN TE AMSTERDAM

AMSTEL210

(Naast het Postkantoor)

Extra Aanbiedingen:

Goud-doublé So-Easy met Veraxglazen	... f 3.50
" " m. ronde gebogen Veraxglazen	- 5.-
" Glasbril met ronde Veraxglazen	- 6.-
" " m. ronde gebogen Veraxglazen	- 7.-

Alles 1ste kwaliteit monturen, compleet met klap-étuis.

AMSTERDAMMERTJES

ONBEWOONBAAR VERKLAARD!

't Was niet meer dan 'n slop, 'n smal, doodlopend steegje, deel van een luguber stadsdeel. De oude krotten stonden er tegen elkaar geleund; als steun zoekend elkaar omklemmend om niet in elkaar te vallen. Af en toe verscheen iemand, 'n ambtenaar van bouw- en woningtoezicht en schudde bedenkelijk het hoofd en op 'n dag werd aan perceel 23 aangekondigd dat het huis onbewoonbaar verklaard was en dat een dezer dagen een bordje aangebracht zou worden met het bekende „onbewoonbaar verklaarde woning”.

„Zie je wel,” zei juffrouw Bruin tot een medebewoonster van perceel 25, „zie je wel dat „23” het oudste van alle is. En ze heb nog al gedocht dat ze 't beste huisje had van allemaal.”

De bewoonster van 23 was een oudachtig jorjaan-type die garnalenpelster van beroep was. Op de twee bovenvertrekjes hield ze commensalen die nog al eens aangeschoten thuis kwamen en de buurt in opschudding brachten. Het meest hadden de bewoners van 25 er onder te lijden, want als de mannen in het holst van den nacht thuis kwamen, sloegen zij de wrakke deur zoo hard dicht, dat alles op „25” er van trilde.

Juffrouw Bruin had er zich bij buurvrouw op „23” al eens over beklagd, maar die had nijdig gezegd:

„Voor mijn part zakt je ouwe keet in mekaar! Dan ware me met eere van jelui af. Je bent te netjes voor deze buurt.”

„Jouw huis is nog veel ouwer kast. Een beestestal, vooral as je ziet wat er in hokt,” had juffrouw Bruin teruggenijdst.

Nou we selle wel 's zien wie 't langste hier blijft,” zei de garnalenpelster en ze veegde iets vochtigs onder haar neus weg en ging voort met pellen, gezeten voor haar deur in de weinige zonnestralen die iederen middag een half uur lang het straatje met een bezoek vereerden.

En nu zou het bordje aangeslagen worden! Daar was de timmerman, en bekeek den gevel om de juiste plek te zoeken waar hij 't bord kon aanbrengen.

„Daar boven de deur,” wees de garnalenpelster en zij wees op het smalle deurtje van het perceel 25.

„Is dat de deur van 't bovenhuis?” vroeg de man, die uit het gewarrel van onder- en bovenduren waar de nummers niet meer op te lezen waren, niet wijs kon worden.

„Ja,” zei de pelster en ijverig begon de man het bordje boven no. 25 vast te spijkeren.

Op dat kritiek moment komt juffrouw Bruin het straatje binnenstappen. Met open mond ziet ze hoe iemand voor haar deur 't bordje aanbrengt.

„Man, ben je bed....!” gilt ze hijgend van woede.

„Nee, ik ben timmerman,” zegt de man lachend.

„Nou, blijf dan met je pooten van me deur!”

„'t Mot van de bouwpelesie.”

„Bij mijn?”

„Ja, op „23”.”

„Nou, blinde kaffer, zie je dan niet dat dit no. 25 is?”

„Nee, ik zie geen nummer, en die „dame” daar wees deze deur! Ziezoo, 't borredje zit.”

Tevreden klom de man van zijn ladder. Woest brieschend stond juffrouw Bruin het aan te zien. Toen zag ze het lachend gezicht van de garnalenpelster, en voor die er op bedacht was, had ze 'n opstopper te pakken die „aan” kwam. De garnalenpelster liet zich niet onbetuigd en het einde was, dat een politieagent de twee vrouwen naar 't bureau op de Westerstraat bracht.

Den volgenden dag kwam de timmerman terug en hing 't bordje op de wrakke deur van 23. De garnalenpelster vertoonde zich niet, maar uit het raam van no. 25 leunde juffrouw Bruin, met 'n blauw oog en gezwollen linkerwang en keek als een triomfator naar het werk van den timmerman.

T. L.

DE HELD

„Gaat u maar zitten, hier op dezen stoel,” zei de tandarts tot den buitenman, die op 't spreekuur al langen tijd op z'n beurt had zitten wachten.

Ietwat zenuwachtig nam de man op den folterstoel plaats, en strekte z'n beenen uit, alsof-ie meende bij den barbier te zijn.

DE PRINSESSESCHOOL.

Door da. G. D. J. Idenburg is, op uitnodiging van de commissie tot bestuur der scholen van de Ned. Herv. Gemeente, de eerste steen gelegd voor de Prinsesseschool, een M.U.L.O.-school, die zal verrijzen aan de Van Bassestraat 1, recht tegenover de Prinsessekerk. Hierboven het oogeblik der steenlegging door da. Idenburg.

DE PRINSESSESCHOOL.

Nadat door da. Idenburg de eigenlijke plechtigheid was verricht, werd ook door het dochttertje van den penningmeester, Beels, nog een steen gelegd.

„U moet recht-op gaan zitten,” klonk 't bevel van den dokter. De man op den stoel gehoorzaamde aanstonds.

„Waar zit de zieke kies, bovenaan of van onderen?”

„Ja kijk 's dokter... ik zou zoo zeggen: trek u er maar een,” was 't nuchtere antwoord.

„Wat?” De patiënt knikte 'n paar maal met 't hoofd, ten teken dat de dokter zijn gang kon gaan.

De laatste stond 'n oogenblik stom-verbaasd zijn klant aan te staren, wist niet hoe-ie 't had.

„Maar goeie man, welke kies moet 'k nu eigenlijk trekken? U moet toch 'n zieke kies hebben, anders hoeft u niet hier te komen.”

„Trek u er maar een!”

HET COMPLIMENT

Met 'n gezicht of hij iemand vermoord had, Kwam De Bruin op een avond naar huis. En zijn vrouw, die zijn moppren gehoord had, Vroeg: „Zeg man, is er soms iets niet pluis?”

En De Bruin, het gelaat purperkleurig Toen hij binnenkwam, werd nu vaal-bleek, En zei zachtjes en heel sikkeneurig: „Ja vrouw, en 'k ben danig van streek.

Jij altijd met je: „Leer toch galant zijn,” Je gezeur dat 'k niet weet hoe het hoort En 'k voor dames moet leeren charmant zijn Kom me nooit meer met zoo iets aan boord.

D'r zijn menschen die,” moppert en bromt hij, „Steeds complimenteuzen zijn en lief Voor een vrouw — en ze staan er verstomd bij Als ik zeg wat ik meen; da's mijn grief.

Maar daar 'k van jouw preeken genoeg had Week ik heden eens van mijn principie, Toen ik, na mijn bezoek aan Van Ploegstad, Dacht dat Bertha van Steijn langs me liep.

Ik vond zelf wel, dat 't wat idioot leek Maar ik dacht, kom wees nu maar eens net! En ik zei — geloof maar niet dat ik groot-spreek — 'k Zag u aan voor uw dochter Liesbet.”

„Nu, dat was niet zoo slecht, inderdaad man,” Was 't antwoord dat vrouwlief hem gaf, „Ik snap niet wat je daarmee voor kwaad kan.” „Niet? Luister dan vrouw en sta paf.

Hoe vriendlijk het ook in haar mond klonk, Hoe welwillend, hoe lief en hoe zoet, Was 't me toch, alsof ik door den grond zonk, Toen ze zei: „'k Bén Liesbet, u zag goed.”

A. T.

„Ja, maar welke dan?” De dokter werd ongeduldig.

„Ik heb gezegd, dat u er een kan trekken,” 't geeft niet welke u trekt,” antwoordde de klant met 'n flegmatisch gebaar. „U moet 't natuurlijk zelf weten,” antwoordde de dokter vrij onverschillig terug, en onderzocht intusschen het gebit van den man, die deze behandeling gewillig toeliet. Tot zijn verbazing constateerde hij, dat er geen enkele zieke kies of tand in 't gebit te vinden was, maar dit liet hem koud, en hij begon aanstalten te maken om een der kiezen van z'n klant te gaan trekken.

„Doe uw mond maar wijd open,” klonk zijn bevel.

De man voldeed aan 't verzoek, voelde nu 't koude instrument langs zijn tanden glijden, en trok even later, een verre van innemend gelaat.... Hij voelde een schok, wilde met z'n armen zwaaien, kreunde zacht, en zag hoe de dokter hem zijn kies — gaaf en gezond — voor z'n oog hield. „Astublieft, hier is een kies,” zei hij. „Ik feliciteer u met uw reuzenmoed!”

De buitenman lachte eens, en spoelde zijn mond. Toen hij daarmee klaar was, zei-ie tot den dokter: „Ik heb met m'n vrouw gewed, dat 'k een kies zou laten trekken, om te laten zien dat 'k toch werkelijk zoo bang niet ben als ze wel denkt. 'k Heb nu een mooie gelegenheid gehad, want u moet weten, dat m'n vrouw op 't oogenblik razende is van de kiespijn. En om d'r nu te toonen dat 'k niet bang ben, en meteen om d'r 'n voorbeeld te geven dat 'k me niet laat afschrikken door de pijn die 't trekken van 'n kies veroorzaakt, ben 'k naar u gekomen. En daar m'n vrouw in de stellige meening is, dat ik ook aan kiespijn lijd — ik heb 't haar maar wijsgemaakt — heb 'k u een van mijn kiezen laten trekken. Ik denk dat ze nu niet langer zeggen zal: „jij durft ook niks...”

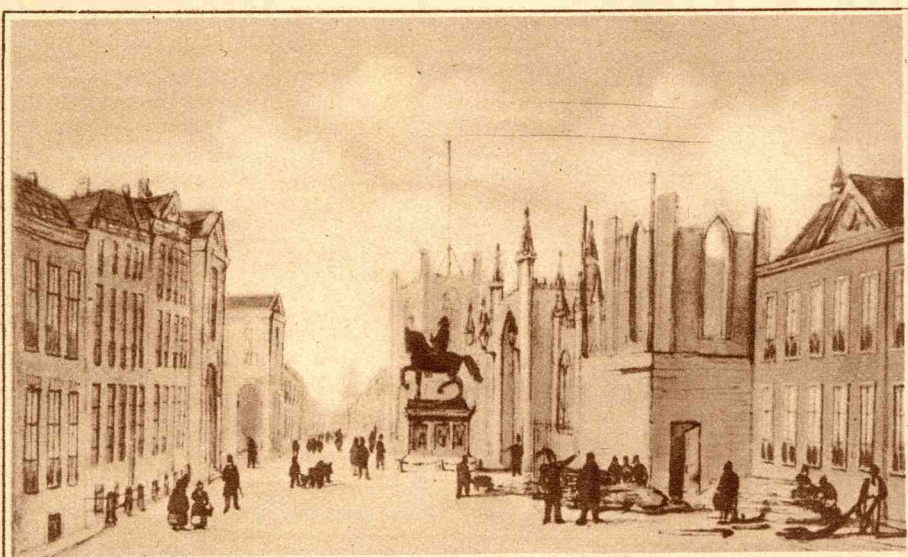
De held betaalde de onkosten der behandeling en ging heen.

„Jij liever dan ik,” zei de dokter in zich zelf, en hij streek het geld op.

H. v. D.

DE NEDERLANDSCHE

29 MAART 1824

HET EERSTE KANTOORGEBOUW DER N. H. M.
bevond zich in het Noordeinde te 's-Gravenhage, het tweede huis van het Kon. Paleis,
nog juist op de afbeelding te zien. Van 1824—1831 was daar de directie gevestigd.
(Teekening uit het Gemeente-Archief te 's-Gravenhage.)

„Vooraan in de geschiedenis van de Nederlandsche Handelsmaatschappij, in de geschiedenis van het Koninkrijk der Nederlanden staat de figuur van Willem I.”

Aldus vangt het schitterend uitgevoerde Gedenkboek aan, door de „Nederlandsche Handelsmaatschappij” saamgesteld, naar aanleiding van haar honderd-jarig bestaan op morgen, den 29sten Maart.

En dan wordt verder vermeld, hoe de koning, na de eerste zeven jaren van zijn bewind tot de overtuiging kwam, dat de beschermende rechten, in welke hij aanvankelijk 's lands heil gezocht had, op zichzelf de verwachte materiele opleving niet konden brengen, zoodat hij van het jaar 1820 in zijn oeconomische politiek een andere richting insloeg. Hoofdzakelijk met eigen middelen riep de koning een circulatiebank voor Zuid-Nederland in het leven, de *Algemeene Maatschappij ter begunstiging der Volksvlijt* (nog steeds te Brussel bestaande onder den naam *Société Générale de Belgique*); de koning bracht in deze maatschappij voor 20 miljoen aan Domeinen in en moest bovendien voor 13.000.000 aandeelen nemen, daar het publiek niettegen-

staande de Koning 5 % rente vooraan ook garandeerde, voor niet meer

KASORDER VAN DE N. H. M.
Dergelijke kasorders werden vroeger door het Agentschap te Medan in omloop gebracht, maar zijn thans ingetrokken.

dan 3 miljoen had ingeschreven. Tegelijk werd opgericht het *Amortisatie-syndicaat*, dat bij de wet de beschikking kreeg over

200 miljoen gulden.

Het duurde echter niet lang, of de Koning strekte zijn bemoeiingen ook uit tot den handel. Engelsche, Fransche en Duitsche agenten knoopten voor hun naties handelsbetrekkingen aan met de jonge republieken in Zuid- en Mid-den-Amerika en de Koning zag met leedwezen, dat de Nederlanders daaraan geen deel namen. Daar 'ij kwam, dat, nu sedert 1815 het handelsmonopolie op Ned. Indië voor de Oost Indische Compagnie was afgeschaft en deze dus ook voor particulieren open stond, de Nederlandsche importeurs niet opgewassen bleken tegen de Engelsche. Het langdurige monopolie der O.I.C. had hier den ondernemingsgeest op dit terrein doen inslapen.

Het resultaat van zijn overwegingen, hoe hierin verandering te brengen, was de oprichting van de *Nederlandsche Handel Maatschappij* op den 29sten Maart 1824, met een kapitaal van 12—24 miljoen gulden. Een werkelijk patriotische stemming maakte zich van het publiek meester en reeds den eersten dag dat de inschrijving op de aandeelen was opengesteld, werd voor f 69.565.250 geteekend. Als gevolg van deze ruime overschrijding van het maximum van 24 miljoen, werd het kapitaal der nieuwe maatschappij nader vastgesteld op 37 miljoen.

HET TWEEDE KANTOORGEBOUW DER N. H. M.

In 1831 verhuisde de directie naar Amsterdam, vestigde zich op de Heerengracht (thans n. in het voormalige paleis van Le Brun, d. Plaisance. Het gebouw was bestemd tot Bisschops-Paleis; doch is nooit als zoodanig in gebruik ge-

Dr. C. J. K. VAN AALST
president der N. H. M. in zijn kamer in het kantoor

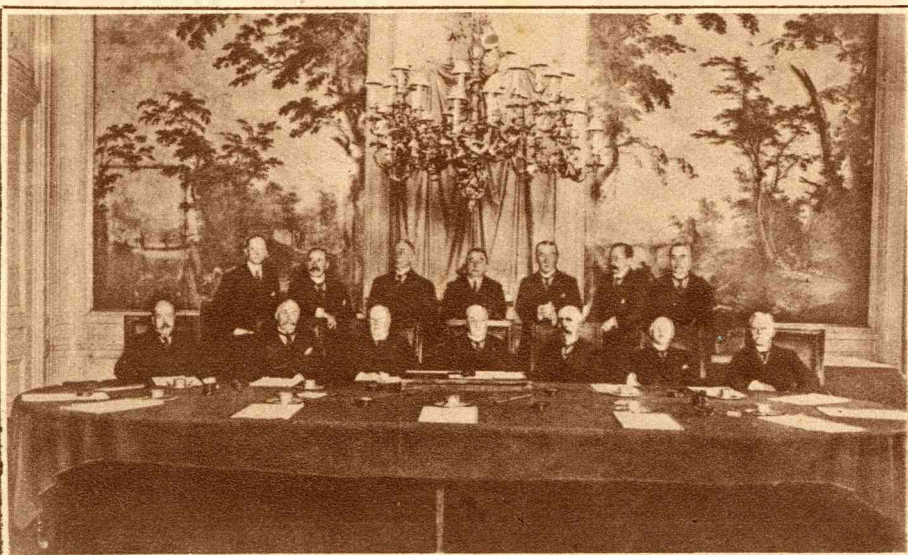
Wij kunnen hier niet uitwiden over de tegenwerking die de N. H. M. (Niemand Handelt Meer, zei men spottend) ondervond van Amsterdam, dat meer dan de helft van het aandeelenkapitaal had geleverd en nu ontstemd was dat de zetel der Mij. te 's-Gravenhage gevestigd werd; genoeg zij het mee te deelen, dat de maatschappij, zich aanpassend aan en richtend naar de omstandigheden, haar werkzaamheden allengs uitbreidde en spoedig in vele delen der wereld vasten voet kreeg.

Een hevige crisis in Engeland, in 1825, had haar terugslag op de zaken der N.H.M. met het gevolg, dat de aandeelen snel daalden en de maatschappij er slecht voor stond; aangevoerde en opgekochte goederen moesten in dat jaar met een verlies van $\pm$ 2 miljoen van de hand gedaan worden. In plaats van regelen op te treden op de Nederlandsche markt, had de N. H. M. de verwarring daar nog vergroot.

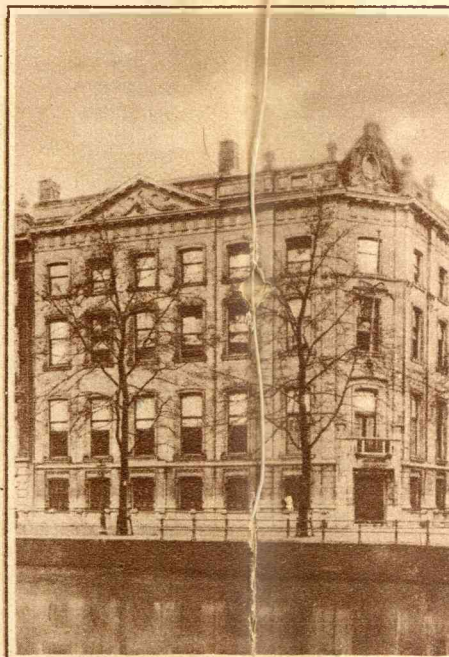
De Koning was ontstemd en in 1827 dreef hij een statuten-wijziging door, waarbij o.m. bepaald werd, dat hij in het vervolg den president en den secretaris zonder eenige voordracht zou mogen benoemen en waarbij het kapitaal tot 24 miljoen werd teruggebracht.

Nu werd, in plaats van jhr. mr. W. J. v. d. Poll, tot voorzittend directeur benoemd Gerrit Schimmelpenninck, die alle krachten inspande om de N. H. M. nieuw leven in te blazen.

Zuid-Amerika en West Indië, waar men niet

DE GROOTE VERGADERZAAL MET DE COMMISSARISSEN.
Van links naar rechts zittend: F. C. Déking Dura, J. v. Hoboken Azn., S. P. van Eeghen, jhr. L. P. D. Op ten Noort, E. P. de Monchy Rzn., J. H. Veder en P. Loopuit; staand: P. Eschanzier, H. H. Erdbrink, H. Colijn, Mr. H. J. Oderwald, jhr. H. Loudon, H. C. Rehbock en mr. F. J. Sprenger.

HET HOOFDKANTOOR DER N. H. M.
na de verbouwing in 1904. Door gebrek aan ruimte zijn verschillende afdeelingen verplaatst naar aangekochte perceelen op de Heerengracht tusschen Spiegelstraat en Leidschestraat.

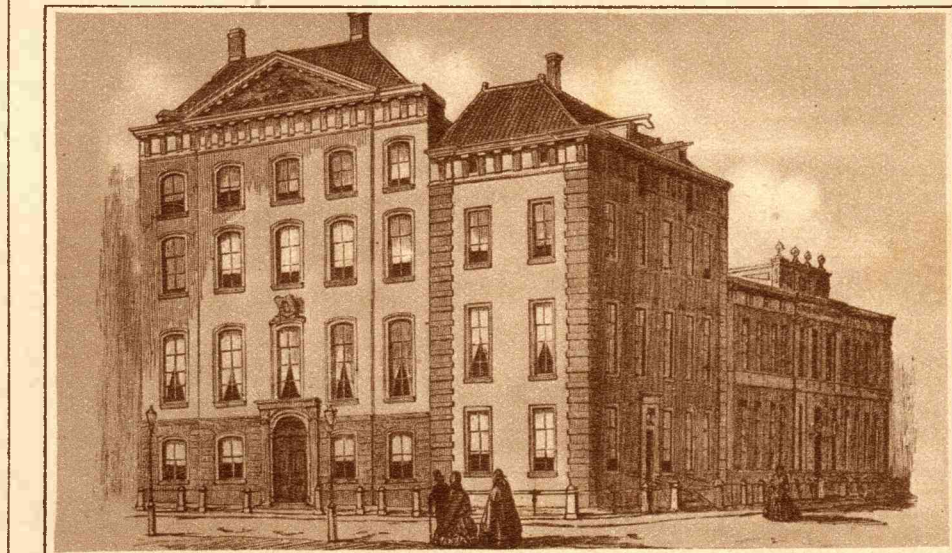
HANDELSMAATSCHAPPIJ

29 MAART 1924

anders dan verliezen had geleden, werden verlaten, terwijl ook de relatie met Egypte werd verbroken. Eenige jaren later werd ook de theehandel op Canton prijsgegeven.

Van een wereld-bestormend lichaam schrompelde de N. H. M. in weinige jaren tijds samen tot een Indische Maatschappij en zelfs als zoodanig kon zij zich nog maar ter nauwernood staande houden. En toen tot overmaat van ramp in 1830 de Belgische opstand uitbrak, scheen zij haar reden van bestaan geheel verloren te hebben. De Noord-Nederlandsche aandeelhouders bleken echter bereid de Maatschappij voort te zetten en besloten den zetel over te brengen naar Amsterdam. De verhuizing had plaats in het najaar van 1831.

Van nu af werd het contact met de Regeering in Nederland, zoowel als in Indië, nauwer en in 1832-33 onderging het karakter der Mij. een ingrijpende verandering, doordat zij de positie aanvaardde van commissionair van het Gouvernement. door het vervoer en het tegeldemaken op zich te nemen van de Gouvernements-producten. Zij ontving daarvoor een commissieloon van 10%, doch het ongedachte succes der Gouvernements-cultures was oorzaak, dat de inkomsten der N. H. M. zoo hoog werden, dat in 1834 die commissie tot op 5 %

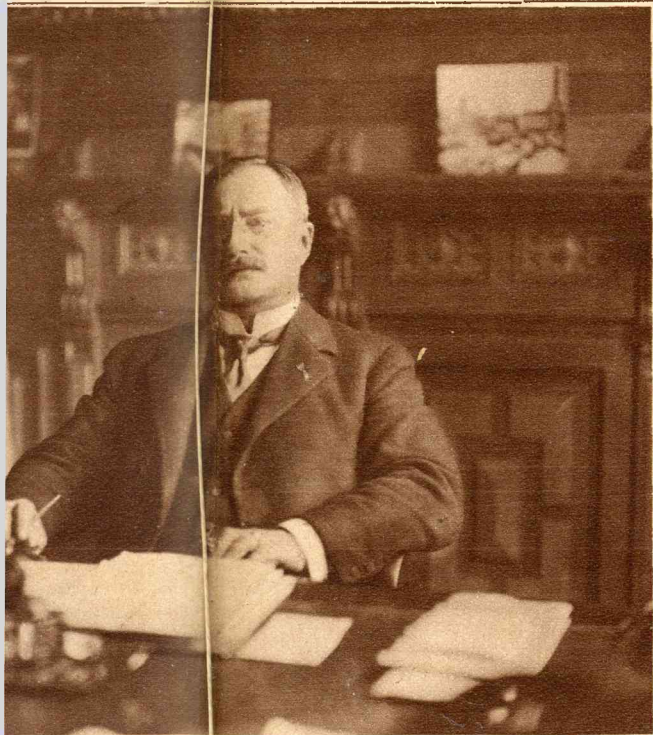

HET DERDE KANTOORGEBOUW DER N. H. M.

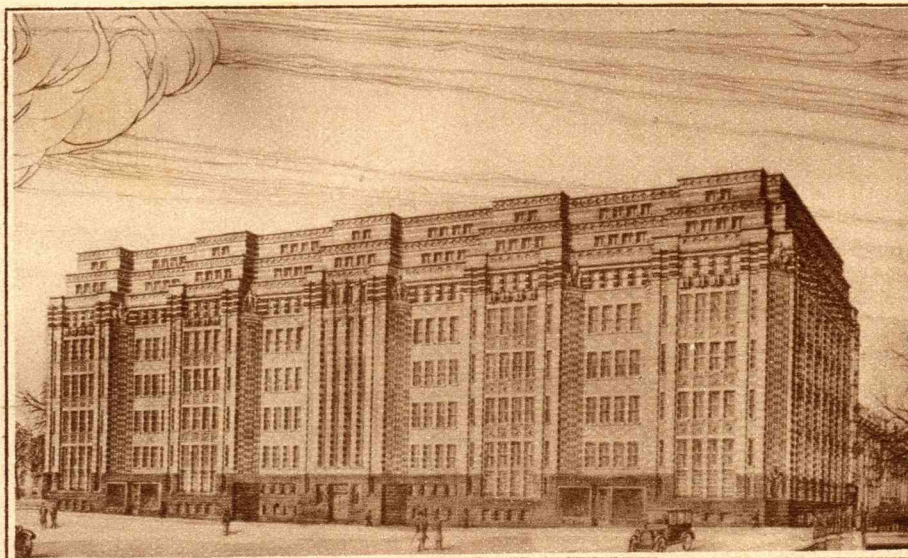
In 1858 verhuisde de directie naar het dubbele huis, Heerengracht hoek Spiegelstraat; koetshuis en stallen in de Spiegelstr. werden afgebroken en vervangen door kantoorlokalen. (Houtsede van J. Weissenbruch, eigendom der N. H. M.)

HET TWEEDE KANTOORGEBOUW DER N. H. M.

In 1831 verhuisde de directie naar Amsterdam en le zich op de Heerengracht (thans no. 40) : voormalige paleis van Le Brun, duc de ice. Het gebouw was bestemd tot Bisschoppelijk doch is nooit als zoodanig in gebruik genomen.

Dr. C. J. K. VAN AALST
der N. H. M. in zijn kamer in het kantoorgebouw.

MAQUETTE

van het nieuwe, in aanbouw zijnde kantoorgebouw aan de Vijzelstraat te Amsterdam, naar het ontwerp van wijlen K. P. C. de Bazel.

verlaagd werd, waartegen de Mij. zich niet verzette. De in 1831 en '32 behaalde winsten brachten echter in de financiële positie der N. H. M. definitief een verandering ten goede.

Het ligt niet in onze bedoeling en de ruimte in ons blad zou het ook niet gedoogen, de lotgevallen der N. H. M. tot heden op den voet te volgen; wij achten het belangwekkend, om bij de beginjaren iets langer stil te staan en volstaan nu met de mededeeling, dat de Mij. met wisselend succes haar zaken dreef en in 1882 met de benoeming van B. Helling tot directeur een diep ingrijpende hervorming werd tot stand gebracht.

Het commissieloon dat de Mij. van het Gouvernement ontving en dat in 1873 reeds was verminderd tot 2 %, werd tien jaar later gebracht op 1 ½ %, waartegenover stond, dat het Gouvernement van zijn kant, ook bij de nieuwe overeenkomsten in 1898, 1904 en 1909 van de N. H. M. als zijn uitsluitende commissionair bleef gebruik maken. Gedurende den wereldoorlog werd het contract telkens van jaar tot jaar gesloten, eerst in 1921 weer voor 5 jaren.

De opbrengst der Gouvernements-veilingen die sinds 1870 van 60 à 70 miljoen per jaar, in 1898 was teruggelopen tot 17 miljoen, werd weer iets beter, door de vermeerderde consignatie van tin, maar met het uitbreken van den oorlog hebben de eertijds zoo beroemde Gouvernements-producten, door den verkoop in

Indië van het tin en het prijsgeven van de koffiecultuur, haar

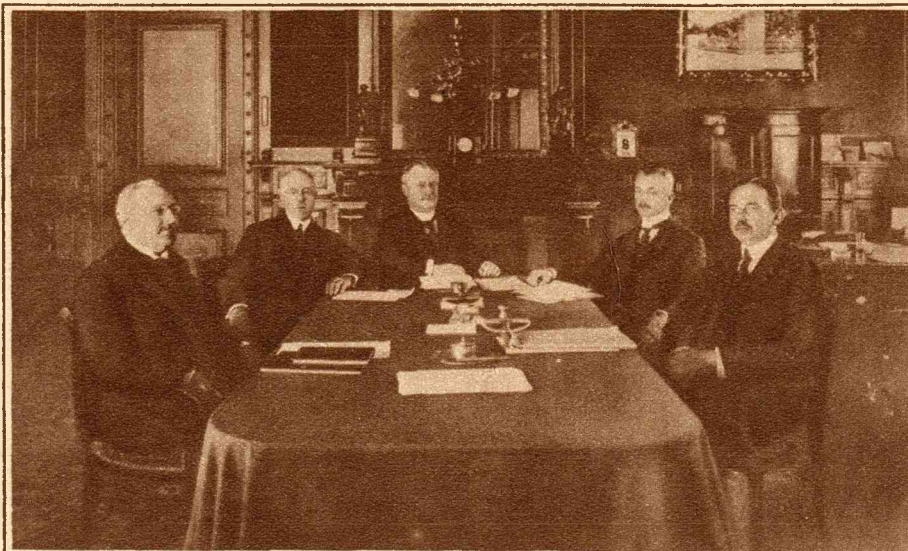
aangevoerd en verkocht: rubber, gutta percha, kinabast en coca.

Tot sombere beschouwingen behoeft deze zeer gewijzigde toestand echter geen aanleiding te geven. Naarmate het Gouvernement in Indië zich uit de cultures terugtrok, ja, in veel sterker tempo, hebben de particuliere ondernemingen zich uitgebreid. Alleen reeds de jaarlijkse opbrengst van de producten der cultuur-ondernemingen van de Mij. zelf en die van haar relaties, overtreffen al sedert jaren het hoogste cijfer der Gouvernements-veilingen uit den bloeitijd van het Cultuur- en Consignatiestelsel. De tegenwoordige uitvoer van Indië bedraagt het vijfvoud van het cijfer van 1870.

Wij zullen het hierbij laten. Voor hen die meer bijzonderheden verlangen, verwijzen wij naar het Gedenkboek, waaraan wij een en ander ontleenden en waaruit men een juist inzicht krijgt in de groote en schitterende gevolgen die de oprichting der Nederlandsche Handel Maatschappij gehad heeft, niet alleen voor den handel op onze overzeesche bezittingen, maar ook op het welzijn en den bloei van het Moederland.

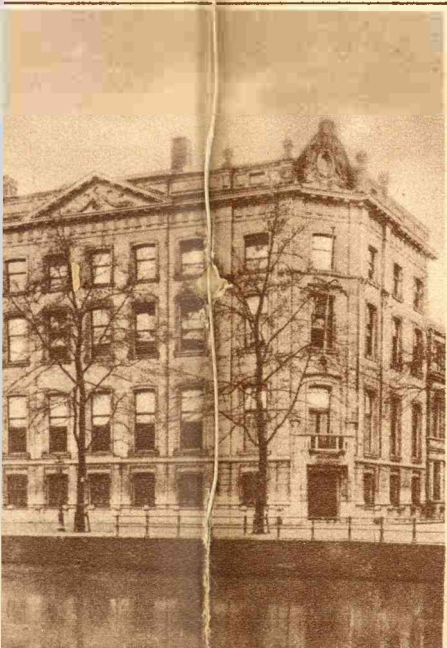
beteekenis voor de Nederlandse markt bijna geheel verloren. Voor rekening van den Staat worden nu nog door de N. H. M.

derlandsche Handel Maatschappij gehad heeft, niet alleen voor den handel op onze overzeesche bezittingen, maar ook op het welzijn en den bloei van het Moederland.

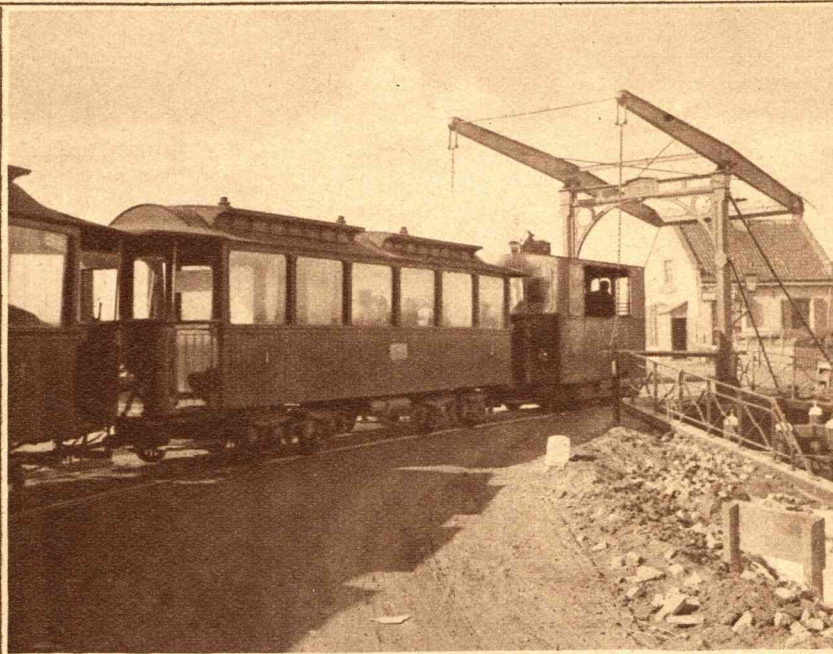
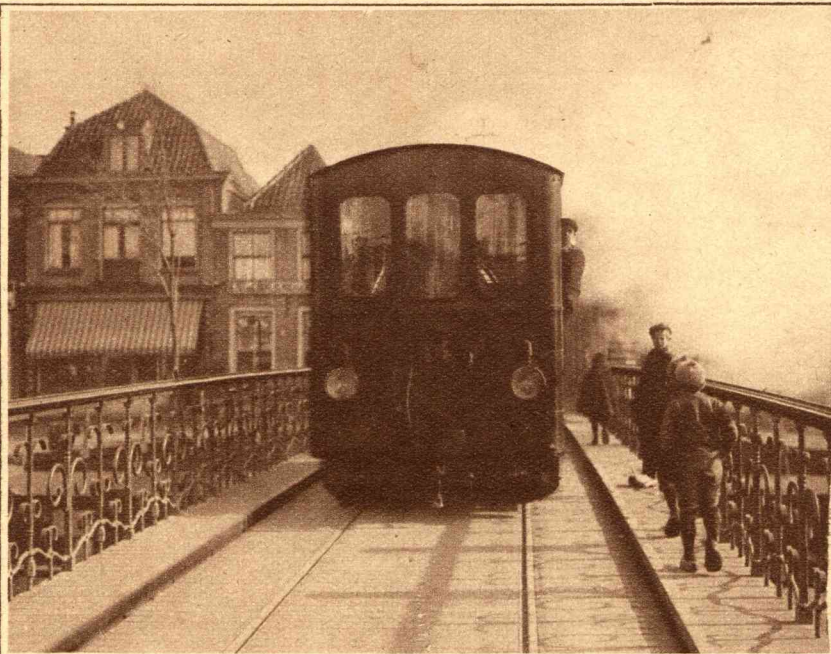
DE DIRECTIEKAMER

in het kantoorgebouw der Maatschappij op de Heerengracht, hoek Spiegelstraat. Van links naar rechts: F. P. J. Vester, mr. J. Bierens de Haan, dr. C. J. K. van Aalst, mr. F. H. Abbing en mr. J. C. A. Everwijn.

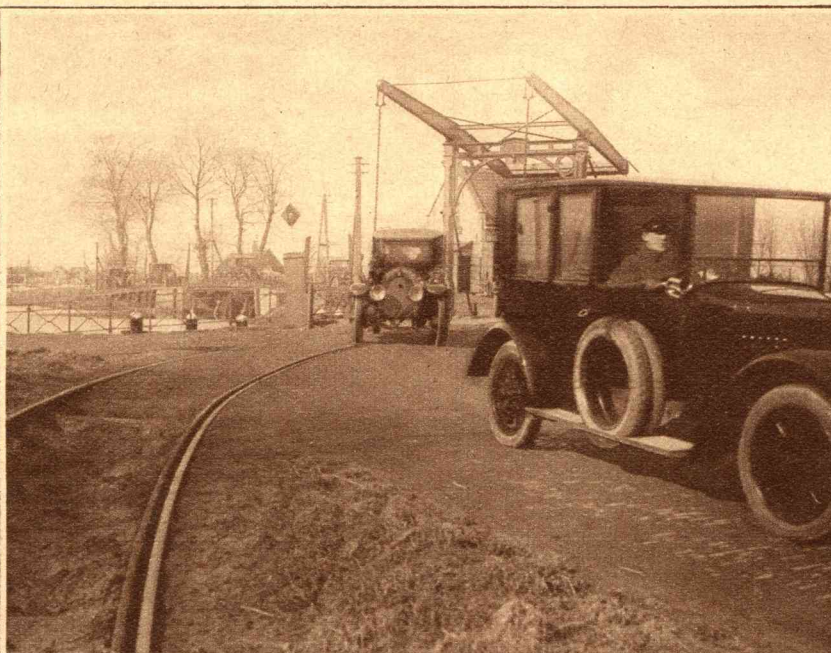

HET HOOFDKANTOOR DER N. H. M.
de verbouwing in 1904. Door gebrek aan te zijn verschillende afdelingen verplaatst aangekochte perceelen op de Heerengracht tusschen Spiegelstraat en Leidschestraat.

DE GEVAARLIJKE MUIDERSTRAATWEG

De Muiderstraatweg heeft de reputatie van een der gevaarlijkste en slechtste wegen in ons land te zijn. Nu het zomerseizoen weer op komt is en velen weer van dezen weg zullen moeten gebruik maken, lijkt het ons goed, er nog eens de aandacht op te vestigen hoe levensgevaarlijk het is, zich op dezen weg te bewegen. Zoolang geen afdoende verbeteringen zijn aangebracht, vermijde men dezen weg liever. Links: De brug te Muiden, zóó smal, dat de stoomtram de geheele breedte voor zich nodig heeft; rechts: De stoomtram de Vinkebrug oprijdend. Niet alleen de brug, maar ook de straatweg wordt daardoor versperd.

Links: Van de Vinkebrug komend, moet men plotseling een scherpe bocht maken om op den Muiderstraatweg te komen; vooral bij avond is dit vaak uiterst gevaarlijk. Rechts: Van Muiden komend, heeft men in den weg een dubbele bocht, die nog te gevaarlijker is, doordat de daar staande boomen het uitzicht geheel benemen en volkomen beletten te zien of er ook van den kant van Diemen voertuigen naderen.

Links: Om elkaar te kunnen passeeren *moeten* auto's vlak langs de tramrails en over het rijwielpad rijden; de gevolgen daarvan ziet men op de foto rechts, waar men een fiets op het rijwielpad ziet.

NEDERLAND-BELGIË 1-1

De voetbalwedstrijd tegen de Belgen, die in een gelijk spel eindigde (na de rust werd geen enkel doelpunt meer gemaakt), is helaas weer onder zeer ongunstige weersgesteldheid gespeeld moeten worden, wat natuurlijk aan het spel afbreuk moest doen, hoewel het aan geestdrift bij de spelers niet ontbrak. Hierboven de beide elftallen, links het Nederlandsche, rechts het Belgische.

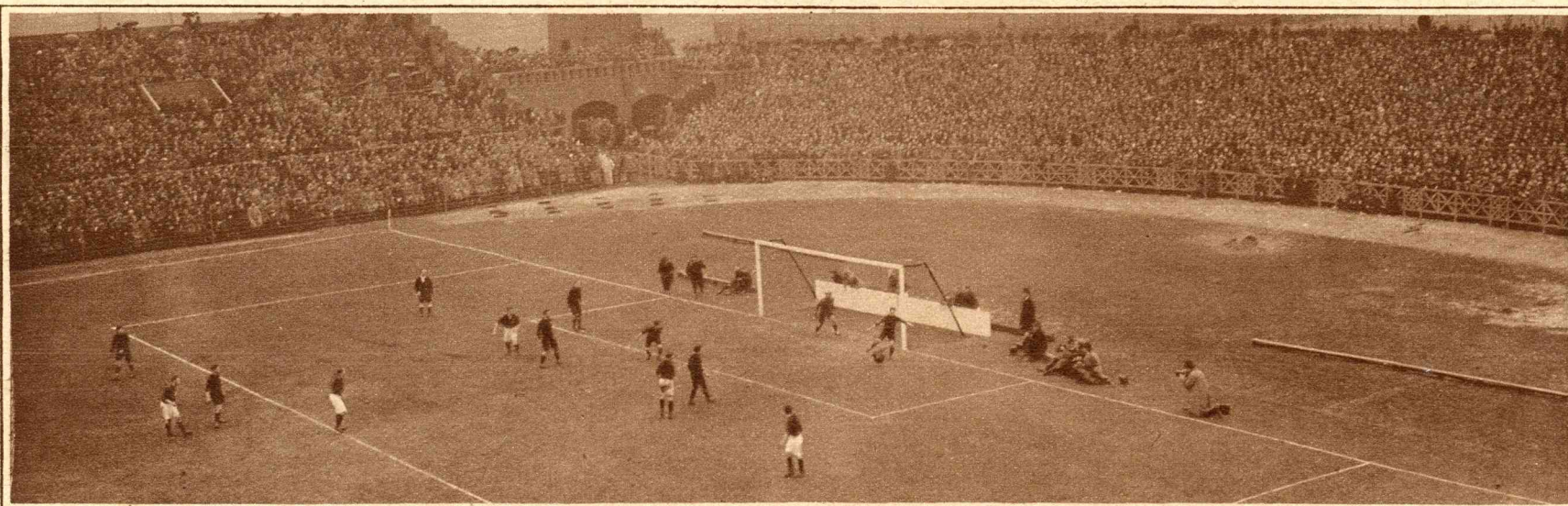
De scheidsrechter met de beide aanvoerders.

De Belgische aanvoerder overhandigt bloemen.

De opgooi.

Een fraaie overzichtsfoto van den wedstrijd.

Het eenige Nederlandsche doelpunt. De Bie vischt.

Een aardig moment voor het Belgische doel.

De Bie vangt vallende.

Nog een moment voor het Belgische doel.

Midden op het veld.

DAN HEPWORTH

■ EEN YUKONVERHAAL ■
DOOR JOHN RALEIGH

"Ik denk iets," zei Bud Balwin.
"En wat is 't dat jij denkt?" vroeg Dan Hepworth.

"Wel, ik denk dat jij vreemd zal opzien als jij je verstand terug krijgt. Dat denk ik."

"O ja? Wel, tusschen gedachte en meening zeggen, ligt een breede strook. Is je meening precies als je gedachte?"

"Natuurlijk!" antwoordde Bud, "hoe verder wij komen hoe meer ik tot de overtuiging kom, dat we beiden een hersenschim najagen."

"Dus je bekent dat we het beiden doen?" zei Dan.

"O, nee, wij jagen er beiden op los; maar jij alleen hebt de overtuiging dat je tocht door Barrinland met een absoluut positief resultaat wordt beloond."

"En toch ga je mee!" zei Dan.

"Ja. En waarom? Alleen omdat ik weet dat jij allang tot op 't gebeente, misschien wel mét gebeente door de wolven zou zijn opgevreten, als ik je niet vergezelde."

"Nou ja, dat weet ik. Maar jij zou je zelf opgegeten hebben van den honger als we nog langer in de benedenstreek waren blijven wonen. Ik heb den eersten trek meegemaakt, Bud, en geloof me, ik heb kerels gezien dik als 'n beer, hoog als 'n giraffe en koel als 'n poolvos, die ook zeiden geen geloof te hechten aan goudaderen, maar inwendig zwol hun hart als 'n te vol opgeblazen luchtballonetje. Dat lees je zoo op hun gelaat, snap je. Geloof je me Bud?"

"Ik zeg ja, omdat we vrienden zijn," antwoordde Bud, "maar de overtuiging, zie je, die heb ik nog niet."

"De overtuiging volgt op de ondervinding, Bud, en als je nu te moe bent, moet jij maar eens gaan rusten en zal ik even de slede sturen."

"Stop, boys, ho-jongens!" riep Dan tot de honden welke met een flinke snelheid de slede van Elstone naar Fort Shelman door de onmetelijke sneeuwvelden van het hooge Noorden trokken.

Er waren er zestien, alle flinke sterke beesten. De eerst aangespannen waren Eva en Clara, de hoofdaanvoersters van den troep. Daarachter volgden Diana en Patter.

Dan sprong uit de slede en liet Bud plaats nemen. Zorgzaam dekte hij hem met de dikke wollen dekens dicht.

Er lag een dikke laag sneeuw doch de lucht stond vrij. Er was dus, voor zoover men kon zien, geen sneeuw aan de lucht.

Dan echter, die reeds eenige jaren in het land van de Yukon had doorgebracht, wist wel beter. En hij was er van overtuigd, dat zij nog voor de nacht aanbrak de "full storm" zouden krijgen.

Hij vond het echter niet noodig dit den pessimistischen Bud mede te deelen.

Hij liep het span honden langs en bij Eva beginnende klopte hij alle dieren eventjes op de dikke huid of streek hen over den kop.

"Kijk, jongens," zei hij tegen de honden sprekende — en hij wees met de gehandschoende hand naar den verre horizon — "daar ginder

bij dien streep, dien de menschen den gezichts-einder noemen, ligt Taphor. Dat moeten we voor vannacht bereiken, anders..."

"Anders," vroeg Bud.

"Niks, Bud."

"Jawel, er is iets. Krijgen we sneeuw?"

"Ik ben geen barometer, Bud en ik bedoelde dat als we Taphor niet bereiken voor de nacht intreedt, we de tent weer moeten opslaan. Daar heb ik geen schik in. De rest raakt je niet!" En zich weder tot de honden wendend riep hij: "Huh, boys, nog 18 mijl. Dan zijn we in 't fort. Huh!"

Zijn enorm lange zweep doorzwepte met 'n luiden knal de lucht en op 't zelfde oogenblik vlogen de dieren voort.

Met één greep had Dan het stuur van de slede vast en stuurde het voertuig, er dan weer eens rechts, dan weder links naast dravende.

Af en toe sprong hij zelf op de uitstekende glij-ijzers en liet zich een eindje meetrekken. Zoo gleed de slede meer dan twee uren voort. Het was alsof Dan niet de minste vermoeienis

Bud werd met 'n schrik wakker.

"Hé, Dan, wat is er aan de hand?"

"We moeten de tent opslaan, Bud."

"Krijgen we sneeuw," vroeg Bud angstig.

"Ja, en ik denk dat er volgens mijn berekening twee voet dikte zal vallen."

"En wat doen we nu," vroeg Bud.

"Nu staan we te converseeren, maar er is iets anders te doen! Sta op, en help vlug de tent opzetten. Maak jij vlug de honden los, dan haal ik het zeil voor den dag. Maar haast je. De beesten loopen niet weg. In 't uur van 't gevaar blijven zij bij ons."

"Groote God, is er dan gevaar," vroeg Bud angstig.

"Ja, gevaar voor een oorvijs voor jou als je bang bent."

Onder Dan's vaardige handen stond de tent weldra overeind. Hij had de stutpalen zoo wijd mogelijk uitgezet om de tent zoo laag mogelijk te hebben, zoodat de sneeuwstorm er zoo min mogelijk vat op kreeg.

Nog was 't werk niet geheel ten einde gebracht of met razende snelheid viel de sneeuw neer.

Instinctmatig groeven de honden een kuil in de sneeuw en kropen er diep in.

Bud rilde en beefde van koude en... angst. "Is er nu werkelijk gevaar," vroeg hij aan Dan.

"Dat hangt er van af hoelang de sneeuwstorm duurt," zei Dan. "Kom, we zullen den spirituskoker aansteken, thee zetten en de honden voeren."

Hij maakte het stel in orde, wierp thee in den ketel en propte dien vervolgens vol met sneeuw. Daarop gaf hij de honden elk 'n stuk vleesch en het verbaasde Bud dat elk der dieren eerst dan uit de sneeuw

kroop, als zijn naam werd afgeroepen. De dieren vochten niet om het vleesch, want zij kenden Dan en zijn zweep...

De sneeuwstorm was eer voorbij dan Dan zelf gedacht had. Dan plaatste een stok in de sneeuw als wegwijzer en... zei toen tegen Bud dat het nacht was en zij zouden gaan slapen.

Den volgenden ochtend werd de tent weder opgebroken en tegen het vallen van den avond was Taphor bereikt.

"Dat huis," zei Dan, "is van Pat O'Neil, hij heeft de grootste en eenige kroeg in Taphor. We moeten bij hem terecht komen voor onderdak en andere dingen. Geef echter je oogen de kost, Bud. Pat is 'n beste kerel — als ie dood is — nu kan je hem niet anders vertrouwen dan met z'n rug naar je toe. Let op hem, dat is alles wat ik je zeg."

Weldra hield de slede voor de "bar" van Pat stil en Dan stapte, door Bud gevolgd, de gelagkamer binnen.

"'n Avond," zei Dan heel kort. "Ken je me nog, Pat?"

"Zeker," zei deze, "Daniël, ouwe jongen, hoe gaat 't jou?"

"Goed, en ik ben goed angekommen, sinds je mij voor vier jaar voor 't laatst zag, is 't niet? Ik til nu 250 pond met één hand, druk 500 pond met twee handen. En zonder moeite. Deze

(Marcel Lejeune, Leon Wolseiffer, QUATUOR LEJEUNE Edouard Piel, Prof. Hubert Rogister).
Het bekende Belgische Strijkkwartet, dat onder auspiciën der Internationale Concertdirectie Ernst Krauss concerten in ons land geeft.

bespeurde. De honden deden flink hun best en het was dus niet noodig dat Dan hen aan-spoorde.

De zacht glijdende en regelmatige gang van de slede was oorzaak, dat Bud, die nog nooit in deze streek was geweest en ook niet tegen de vermoeienis van een dergelijke reis kon, spoedig was ingeslapen.

En Dan, hoewel uiterlijk een ruwe kerel, liet hem slapen. Slappende menschen doen geen kwaad, dacht hij.

Heel in de verte betrok de lucht.

Dan zag het, en berekende, dat als zij niet veel vlugger opschoten, zij een sneeuwstorm te doorstaan zouden krijgen. De honden echter tot meer spoed aanzetten kon niet. Spoedig zouden zij moeten rusten en eten.... Trouwens Dan begon zelf ook het onbetwistbaar bezit van een maag te gevoelen.

En wat hij gevreesd had, gebeurde.... Met onheilspellende snelheid kwam de sneeuwjacht aanzetten. Van de zon, die toch reeds zoo laag stond, was weldra niets meer te zien....

Met groote snelheid viel de duisternis in en reeds voelde Dan den kouden luchtdruk.

"Stop boys!" riep hij de honden toe. "Eva, Clara, hier! Patter....!"

De voorste honden wendden zich om en kwamen op Dan toe. Zodoende draaide het gehele span een halven slag.

pard — hij wees op Bud — is mijn vriend; oersterk, al ziet hij er dom uit. Hij heeft een revolver uitgevonden die 24 schoten lost achter elkaar. Hoe vindt je zoo iets?"

"Heel mooi," zei Pat, "maar 't zal niet nodig zijn. Ik leid nu een beter leven en het bevalt me goed. Maar vertel me eens Dan, wat kom je hier zoeken?"

"Zoeken niets. Ik kwam zien naar een zekere claim, welke aan Harvey Lloyd behoorde. Die Harvey Lloyd was mijn oom. De duivel had echter een stoker nodig en haalde hem. Voor hij stierf wou hij nog heel graag een whisky en een sigaar hebben. Ik heb hem beide gegeven. Uit dankbaarheid heeft hij mij de claim vermaakt en gezegd, dat als ik volhou, ik goud zal vinden."

"Zoo," zei Pat, "en... excuseer, je oom is zeker gestorven toen hij bij zijn volle verstand was?"

"Ja, waarom?"

"Wel, ik heb hooren zeggen, dat hij de claim in een zijner dronken buien voor een flesch whisky aan Johnnie Bush heeft verkwaanseld. Volgens mijn bescheiden meening kan je dus iemand niet iets vermaken dat je reeds aan 'n ander hebt verkocht."

"Daarin heb je gelijk, Pat, maar volgens mijn meening kan iemand geen zaken doen met een dronken man."

Op dat oogenblik trad een geweldig groote en ruwe kerel binnen. Hij scheen de laatste woorden te hebben gehoord, tenminste hij wendde zich tot Dan en zei: "Mijn vader heeft mij Johnnie Bush gedoopt."

"En mijn vader doopte mij Daniël Hepworth," zei Dan. "Ik hoop, dat je daarmee homogeen gaat."

"Sure, ik geef toe dat jij 't wel het beste zal weten, maar wat kom je hier in deze streek doen?"

"Well, de claim bewerken, welke mijn oom Harvey Lloyd verkwaanseld heeft voor 'n flesch whisky aan 'n zekeren Johnnie Bush."

Johnnie ging vlak voor Dan staan en zei: "Ik heb de claim en ik hou 'm. Kun je daar iets tegen doen?"

"O, zeker," zei Dan, "als ik morgenochtend kom en ik vind jou op den grond, ransel ik je er af... Afsproken?"

"Top," zei Johnnie, terwijl hij Dan van uit de hoogte aanzag. "Kerel als je morgenochtend op de claim komt, moet je zorgen, dat al je lichaamsdeelen gemerkt zijn, anders kunnen ze je nooit meer in elkaar zetten."

"Allright," zei Dan, "ik zal 'n stukje blauw krijt meebrengen. Mijn vriend is mijn getuige en Pat de jouwe."

"Ik voorspel een grooten feestdag," zei Johnnie smalend.

"Als jij jouw begrafenisdag een feestdag noemt vind ik het goed," zei Dan, "Dus morgenochtend, man tegen man?"

"Man tegen jongen," zei Johnnie met trots. "Well, als je mij man noemt," zei Dan, "ik heb er niet op tegen..."

Den volgenden morgen, precies zes uur, stonden Dan en Bud voor de claim en even later naderde Johnnie met Pat O'Neil.

"En je papieren," vroeg Johnnie, terwijl hij meteen zijn strook grond betrad.

"Hier is 't bewijs," zei Dan terwijl hij Johnnie het papier toonde. "Ik heb het en ik vind jou een verbazend knap man als je het uit mijn handen kan krijgen."

Met een borg hij het papier weer weg en stapte vervolgens op de claim.

"Hier ben ik en ik geef je één kans om mij het recht te ontzeggen de claim van hoek tot hoek de mijne te noemen."

AAN ONZE ABONNÉS.

In den loop der maand April zullen al onze abonnés gratis den prachtigen roman

HET GEHEIM VAN TWEE LETTERS

ontvangen. Deze roman zal gevoegd kunnen worden bij het nummer van 18 April.

DE ADMINISTRATIE.

"Mooi," zei Johnnie, terwijl hij zijn jas uittrok.

"Bud, let jij op Pat O'Neil; zijn handen moeten je meeste belangstelling hebben. Als hij naar zijn revolver grijpt, schiet je hem neer. Denk er om dat de vlugste wint!"

voor de kolos ergens op verdacht was greep Dan de hand vast en trok die met een ruk vooruit. Het gevolg was dat John onverwacht vooruitvlood en nog vóór hij viel in 't voorbijgaan zoo'n geweldigen kaakslag kreeg, dat hij een geheele astrologische kaart voor zijn oogen kreeg.

Weer herstelde hij zich bijna direkt en wilde Dan te lijf. Deze echter tilde zijn voet op alsof hij Johnnie een schop tegen 't onderlijf wilde geven. Johnnie echter, dit ziende, trok zijn buik in, waardoor zijn bovenlijf voorover boog. Dit werd hem noodlottig, want hij zag nu plotseling Dan's twee voorste vingers vlak voor zijn oogen. Nu trok hij vlug zijn hoofd en bovenlijf terug en stond met strak gespannen buik voor Dan. Dat was de kans die Dan nodig had. Hij gaf John zoo'n enormen maagstoot, dat deze zonder een kik te geven ter aarde viel. Op de wijze zooals men een door een bal getroffen voetballer den adem hergeeft, hergaf Dan toen Johnnie den adem.

Bud stond verstomd te kijken en lette heelemaal niet meer op Pat O'Neil, die op een „gezelligen” afstand stond toe te kijken.

Eindelijk was Johnnie bij machte om op te staan.

"Dan, je bent 'n duivel!" hikte hij.

"Thank you, John, maar van wien hoort de claim?"

"Ik heb er twee jaar aan gewerkt," zei Johnnie.

"Daar vraag ik je niet naar. Ik vraag wie de eigenaar van de claim is!"

"Heb je meer trucs?" vroeg Johnnie.

"O ja, nog veel meer. Dit is slechts een op ruiming geweest. Als ik uitverkoop houd, komt er nog meer voor den dag. Kan ik je nog een offerte maken?"

"Dank je," zei John, "wat je van een uitverkoop hebt is altijd iets waar niet veel meer aan is!"

— Meteen trok hij zijn revolver, doch zoo vlug kon hij niet zijn of Bud was hem voor.

"Hands up!" riep Bud, die, geïnspireerd door Dan, plotseling moed kreeg; „als je het met mij nog eens wilt overdoen... Dan is mijn slechtste leerling, weet je... Ik heb hem elken dag één truc geleerd, en hij is twee jaar mijn leerling geweest. Ik heb Dan geleerd hoe je een hazelnoot tot meel knijpt... als die hazelnoot in een kokosnoot is verborgen. Je vindt mijn gezicht misschien niet al te slim, daar weten mijn handen echter niks van af, maar dat komt, omdat ik me altijd met 'n spons wasch. Ik geef je 48 uur den tijd om de streek te verlaten. Voor je gezondheid is het gezondheids is het

absoluut noodzakelijk, dat je mij begrijpt."

Johnnie ging — en Pat O'Neil stond borg dat hij niet terug kwam.

Vier weken later bengelde zijn lijk aan een boom — was hij opgehangen door de bevolking van Taphor, omdat hij uit een hinderlaag een schot had gelost op Dan en hem had verwond.

Een eerlijke strijd vond in Taphor altijd belangstelling, maar een lafhartige moord op een niets vermoedende, was een beetje al te bar...

"Ik vind het een beroerd gezicht," zei Bud op den gehangene wijzend.

"Dan moet je je oogen dicht doen of je kop omdraaien!" zei Dan.

In den nacht van Zaterdag op Zondag werd door duizenden Katholieken de „Stille Omgang” gehouden, de jaarlijksche bedevaart ter eere van het mirakel van Amsterdam. Daar, met het oog op het processieverbod, deze bedevaart niet op plechtige wijze gehouden kan worden, gaan de pelgrims, die uit alle oorden van het land samenvloeden, in de nachtelijke uren zwijgend den langen weg door de stad. Dit jaar werd het aantal bedevaartgangers op minstens 50.000 geschat.

"Ik daag jou uit," zei Dan, "en ik geef je dus de eerste kans".

"Best!" zei Johnnie en in 't zelfde oogenblik sprong hij op Dan toe. Deze echter sprong uiterst vlug ter zijde, stak zijn linkervoet uit en... Johnnie tuimelde languit ter aarde.

"Lieve hemel," lachte Dan, "John wat ben jij diep gezonken!"

Maar even spoedig als hij was gevallen, was John weer overeind en stond meteen in een bokshouding voor Dan.

"Dat doe je me geen tweede maal," riep hij woedend uit.

"Geraden!" zei Dan, "ik gebruik elken truc maar eenmaal." Hij keek slechts even naar Johnnie's ver vooruitgestoken linkerhand en

DE VROUW EN HAAR RIJK

MODERN KAPWERK

UIT DEN WEDSTRIJD OM HET
WERELDKAMPIOENSCHAP DAMESKAPPEN.DE NIEUWE
VOORJAARSMODE

- I. Middagjapon in kastanjebruin Liberty, garneering van vederfranje in dezelfde kleur, gilet met rose bloemen geborduurd.
- II. Avondjapon in crêpe Melousine, helrood, geheel met wit paarlbordeursel bedekt, opzijde een lange sleep hoogroode veeren, waaruit ook de waaier bestaat.
- III. Visite-toilet uit wit crêpe met zeer licht in zwarte zijde uitgevoerd borduursel, contouren afgezet met gitpareltjes.
- IV. Wandeltoilet van crêpe Merveille. Het onderste gedeelte van den rok en de cape zijn geplisseerd, waarbij de glanzende zijde der stof als rechterzijde dient, terwijl al het overige de matte zijde der stof toont. Cape met goud geborduurd.

ZELF STOOMEN.

De tegenwoordig gebruikte stoffen voor onze mantels, ook zelfs de heel goede kwaliteiten, kreukelen gauw.

Elke indruk van stoelen, trams, leuningen enz. is erin zichtbaar, wat vooral door de gladdes modellen niet fraai staat. Het beste middel ertegen schijnt wel te zijn uitstoomen. Nu is zoo'n bewerking waarbij het kostbare kledingstuk boven een pan met water gehouden wordt, welke op een kachel aan den kook moet blijven, niet zonder gevaar. Bovendien kan men 't alléén haast niet doen. Ik pas met succes de volgende methode toe. Aan den tuit van een keteltje bevestig ik een oude gas-slang. Als de tuit wat wijd is, kan men de slang er ook in schuiven. Den mantel hang ik op aan een schouder tje op eenigen afstand van de kachel. Als men een petroleumkachel gebruikt, kan men al heel makkelijk een goed plaatsje uitzoeken. Of soms ook leg ik het kledingstuk over 2 stoelen op een veiligen afstand van het vuur. Het uiteinde van de slang (voorzichtig met 'n zakdoek omwikkelen) beweeg ik heen en weer aan de achterzijde van den mantel, over de gekreukte en geplette plaatsen, zóó, dat de stoomstraal aan den bovenkant er uit komt. In korten tijd ziet de stof er weer als nieuw uit, en men behoeft zich bij de bewerking niet te vermoeien, men kan er zelfs op z'n gemak bij gaan zitten. Alleen keere men af en toe den mond van de slang naar den vloer, om het gecondenseerde water eruit te laten vloeien. Niet de slang te ver in den tuit steken bij een overvullen ketel, dan hevelt de heele inhoud naar buiten over! Goed succes met 't karweitje.

WAT EEN MAN NIET WIL BEGRIJPEN.

Een man begrijpt niet, dat zoo nu en dan de kamers moeten worden schoongemaakt en dat het daardoor onrustig wordt in huis.

Dat hij het zeggen moet, wanneer er iets aan zijn garderobe stuk is, in plaats van zich 's morgens er over te verwonderen, dat „het nog niet gemaakt is.”

Dat schoteltjes, borden en bloemvazen geen aschbakjes zijn.

Dat kinderen wel eens huilen en wel eens leven maken.

Dat de vrouw haar echtgenoot niet tegelijkertijd in de huiskamer kan gezelschap houden en in de keuken eten kan koken.

Dat de huisvrouw ook recht heeft moede te zijn en ook een uurtje rust per se noodig heeft.

En wanneer zal hij eindelijk begrijpen, dat zijn vrouw de flinkste, ordelijkste, spaarzaamste en de.... allerliefste van alle vrouwen is!

SCHOONMAAKTIJD.

Lancaster gordijnen kunnen heel goed gewasschen worden. Eerst moet de franje er afgetornd worden. Men kan ze gelijk behandelen met de gordijnen. Deze laatste spoelt men eerst uit in lauw water en wascht ze daarna in niet al te heet zeepsop. Dan volgt het naspoeien en voorzichtig uitwringen. Nu moeten ze niet drogen, daarmee zouden ze bederven, dan komen er kreukels en plooiën in, daarom rollen we ze in een laken en laten ze eenigen tijd hierin liggen, het best is nog wel tot den volgende dag. Ze worden dan onder het strijken als nieuw. Zouden we het inrollen verzuimen, dan zijn ze weer te nat en kunnen niet goed gestreken worden. Als de franje gewasschen en gespoeld is, kunnen we ze zachtjes uitknijpen en uitkloppen en laten drogen. Met de zoogenaamde balfranje zijn we spoedig klaar; de eigenlijke franjes zijn eerst dan mooi als ze uitgekamd en gelijk geknipt zijn.

Verfvlekken op ruiten zijn te verwijderen met zachte zeep; deze er een uurtje op laten en daarna afnemen met spons en zeemlap.

Uit marmer schuurt men de verfvlekken met een zacht puimsteentje.

Keukens of badkamers late men niet geheel beschilderen. Het is raadzaam, plafond en minstens een gedeelte der muren te laten witten. De verf maakt alles waterdicht zoodat de damp er niet uittrekt, maar met stralen langs de muren loopt. Gewitte muren daarentegen nemen vochtigheid aan en drogen weer snel bij het openzetten van ramen.

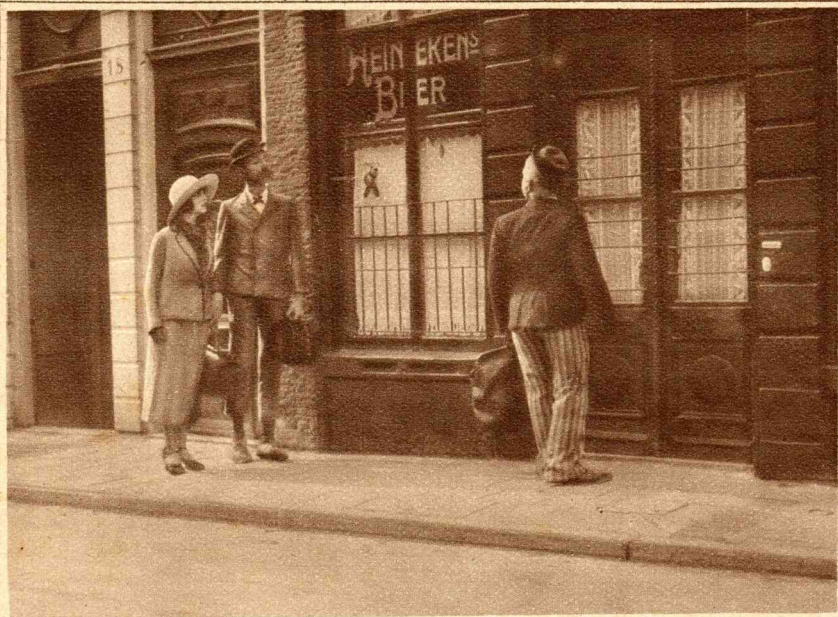
GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA" (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flescons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct. rembourss 55 ct.)

Indië prijsverhoging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

STADSNIEUWS

Watt en $\frac{1}{2}$ Watt, de Skandinavische filmartisten, die ook in Amsterdam groote bekendheid hebben verworven, zijn in onze stad geweest voor een nieuwe film. Hierboven ziet men ze voor een kroeg op den Zeedijk met Agnes Pietersen, die de vrouwelijke rol in de film vervult. Naast haar H. Madsen (Watt) en voor de deur Carl Schendström ($\frac{1}{2}$ Watt).

Een zeldzaam jubileum is gevierd door den heer Albers (meer bekend onder den naam Appie), die Vrijdag j.l. den dag herdacht, waarop hij vijftig jaar geleden voor het eerst als souffleur optrad. Op de foto Appie te midden van bekende artisten, o.a. Beppie de Vries (1), Harry Boda (2), Aug. Kiehl (3), Lola Cornero (4), enz.

ONS KINDERHOEKJE

De oplossing van den laatsten rebus was:
De overrompeling der nachtwacht.

DE VERJAARDAG VAN WIM EN DE FELICITATIE VAN TANTE TOOS

„Kijk eens hier, jongen, dit is een doos, daar zal je niet ziek van worden,” en tante haalde een pak chocolade-sigaartjes voor den dag. „Ja, tante weet wel, wat haar jongen het liefste heeft en wat 't beste voor hem is.”

Wim kreeg 't verschrikkelijk benauwd, maar hij moest zich goed houden voor tante. Hij hoorde de andere jongens giegelen. Hein schoof zelfs zijn stoel achteruit en gaf Toon een schop onder de tafel door, terwijl de andere jongens elkaar zaten aan te stooten.

„Je mag de andere jongens wel eens laten opsteken,” ging tante voort met dezelfde harde stem.

Wat zou Wim doen? Hij moest de doos wel aannemen en doen, of hij er blij mee was. Maar hij kon niet van zich verkrijgen ze open te maken en zijn kameraadjes een chocolade-sigaartje te presenteren. Daar was hij en daar waren zij immers veel te groot voor. Wat zouden ze hem er nog lang om uitlachen!

Tante had nog een pakje bij d'r. Ja, tante had nog wat voor Wim meegebracht. Ze hield veel van Wim, zei ze, en meteen haalde ze hem naar zich toe en drukte hem in haar armen. Ze had gehoord, tante, dat haar jongen van

den winter zoo verkouden was geweest. Hij had zeker zonder bouffant door de kou gelopen. Ze wist wel dat Wim niet goed tegen de kou kon. Ze had gemerkt, dat Wim nog niet heelemaal beter was, want hij zat nog zoo te kuchen. Eigenlijk zou 't beter zijn, dat Wim maar spoedig onder de wol kroop, dat moeder hem met een warme kruik in bed flink onderstopte.

Greet gaf een gillette, want ze kon zich niet meer inhouden en de jongens draaiden en wrongen zich en deden alle moeite, om niet in een schaterlach uit te barsten. Tante maakte haar pakje open en haalde er, tot niet geringe vroolijkheid van allen, een dikke wollen das uit.

„Nu Wim, wat zeg je daar van?” vroeg ze met een stem, die Wim spottend in de ooren klonk. „Lekker warm, hè?” en tante draaide Wim de bouffant om den hals. Onze jongen kreeg 't benauwd, 't was voor hem om uit zijn vel te springen van kwaadheid.

„Maar,” vroeg tante, terwijl ze haar kopje thee leeg dronk, „hebben jullie al eens gezongen ter eere van den jarige?” De jongens zaten tegen elkaar te knipoogen en elkaar teekens te geven, terwijl ze proestten en gierden. Gerrit kon wel een stukje zingen, maar dan moest Cathrien hem begeleiden op de piano, want ze hadden dat voordrachtje al eenige keeren samen gerepeteerd.

Al de jongens, blij dat ze zich een oogenblik ontspannen konden en gelegenheid hadden eens vrij uit te lachen, stonden op van hun stoelen en holden de kamer uit om Cathrien te gaan halen.

Cathrien d'r kamer was leeg. In d'r bed lag ze niet. Waar zou ze zijn? Geert wist 't natuurlijk ook niet. Het heele huis, onder en boven, werd afgezocht. Moeder, die beneden in de veranda bezig was met strijken, hield zich ook of ze nergens van wist, ofschoon de meisjes haar van te voren haar heele plannetje hadden meegedeeld. En de meid had van Greet aanzoeging gekregen dat ze niets mocht verraden en op al de vragen die de jongens haar zouden stellen, ten antwoord moest geven, dat ze niets wist.

Ten laatste kwam men tot de gevolgtrekking, dat Cathrien verdwenen, misschien wel gestolen was.

„Verbeeld je, gestolen!” zei Gerrit met een ongeloovig schudden van zijn hoofd, „juist of ze je zoo maar stelen.” Maar toen tante Toos begon te vertellen, dat het meermalen gebeurd was, dat kinderen en zelfs groote kinderen, die

REBUS.

N
N

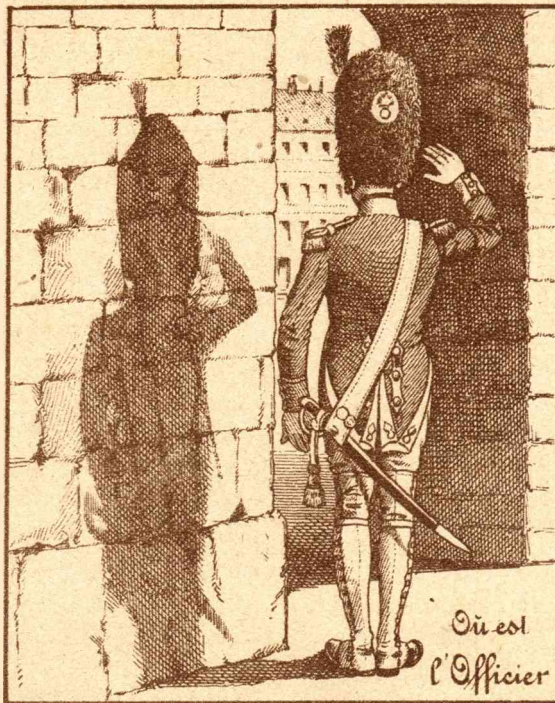
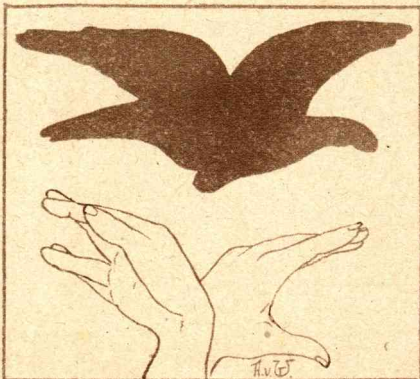
Oplossing volgende week.

's-avonds alleen over straat gingen, door onbekende mannen meegenomen en gestolen waren, toen raakten de jongens aan 't twifelen.

Ze werden ongerust. 't Was uit met 't gelach en gegiegel. De vroolijkheid van zooveen had plaats gemaakt voor zekere ongerustheid. Greet kwam zelfs een beetje onder den indruk. Aan de spanning kwam heel gelukkig een einde, toen de kinderen den sleutel in 't slot van de buitendeur hoorden bewegen, de deur open en dicht hoorden maken en den stap van vader op de trap hoorden. Greet stootte 't eerst de kamer uit, om vader te verwelkomen, maar nog was zij den drempel niet over, toen vader voor haar stond. Hij hield een brief in de hand, waarmee hij lachend 't vertrek binnenstapte.

(Slot volgt)

SCHADUWBEELD.

Waar is de officier?

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM TELEFOON ZUID 8361

NIET BANG VOOR WERK.

Een dame kwam bij een andere, om inlichtingen aangaande een dienstbode te vragen.
„En is zij niet bang voor werk?” vroeg de bezoeker.
„O, volstrekt niet,” luidde het antwoord, „zij gaat er dikwijls naast liggen en valt dan gerust in slaap.”

WELKOM.

Twee oude vrienden hadden elkaar na langen tijd weergezien en de getrouwde van de twee noodigde den ander, na eenige dagen, uit om bij hem thuis te komen eten.
„Maar weet je zeker, dat ik niet derangeër? Heb je er eerst met je vrouw over gesproken?”
„O ja, zeker. We hebben er van ochtend wel een uur ruzie over gehad.”

PROFESSORALE VERKLARING.

Wat onderscheidt den mensch van het dier? De geschiktheid tot spreken. Wanneer b.v. het zwijn kon zeggen, ik ben een zwijn, dan ware het geen zwijn meer, maar een mensch.

HET LIEVE KIND.

„Waarom eet u van die taart, tante?”
„Wel kindje, ze smaakt zoo heerlijk.”
„En moeder zei gisteren, dat u heelemaal geen smaak had.”

EEN REMEDIE.

„Is dat hef portret van je meisje?”
„Ja.”
„Ze is zeker allemachtig rijk?”

ZOO'N OOLIJKERD.

Magere heer: „Zeg eens, mijn waarde, ik moet een middeltje van je hebben om wat gezetter te worden!”
Apotheker (vult een fleschje uit een groote steenen kruik): „Dan moet u hiervan driemaal daags een eetlepel nemen, verder veel soep en vleesch, veel groenten, veel brood en vruchten gebruiken, en zoo weinig mogelijk beweging nemen. Twee gulden vijftig als 't u belieft. Dank u!”
Zeer dikke heer (komt vijf minuten later binnen): „Mijnheer hebt u ook een middel voor mij om wat magerder te worden?”
Apotheker (vult een fleschje uit dezelfde steenen kruik van straks): „U moet hiervan driemaal daags een eetlepel vol nemen, volstrekt geen soep, vleesch, groenten, brood of vruchten eten en zooveel lichaamsbeweging nemen als u maar kunt. Twee gulden vijftig als 't u belieft: Dank u!”
Beide heeren waren zeer tevreden over het uitmuntende middel.

VRIENDINNEN.

„Hoe vindt je m'n nieuwe japon?”
„Beeldig. Je hebt heusch een uitstekende naaister. Ik geloof, dat die nog een zekere chic zou kunnen geven aan een boonenstaak.”

SLAPELOOSHEID.

1e Vriendin: „Heb je gehoord, dat mevrouw Peperman aan slapeloosheid lijdt?”
2e Vriendin: „Ja, zij heeft onlangs gemerkt, dat haar man in zijn slaap sprak en nu heeft zij sedert dien tijd geen oog dicht gedaan, om te kunnen hooren wat hij zegt!”

DE GELEGENHEID WAARGENOMEN.

„Wát, reken je een gulden per stuk voor de eieren? Zijn die hier zóo zeldzaam,” vroeg de deftige reiziger, die even uit zijn auto was gestapt voor een eenvoudige dorpsheerberg, om er iets te gebruiken.
„Nee, de eieren zijn hier niet zeldzaam, maar de rijke lui wel,” zei de waard.

Hoe de kolenkelder ons toeschijnt in Maart. (Judge)

ZORGEN.

„Hoe gaat 't met je vrouw?”
„Veel kopzorg.”
„Last met de meid?”
„Neen, maar ze moet een nieuwen hoed hebben.”

„MERCURIUS”
KANTOORBOEK- EN PAPIERHANDEL
Uw adres voor Kantoorboeken.
Singel 383 bij het Spui
Telef. 47400, Amsterdam

Wat er gebeurde, toen een man plotseling midden in de straat bleef stilstaan, toen hem te binnen schoot, dat hij iets voor zijn vrouw moest meebrengen en hij niet meer wist wát. (The Passing Show)

OP HET RAPPORT.

Kolonel (vader, tot zijn zoon op het rapport): „En dan mijnheer, hoe durft gij u veroorlooven, in zulk een afgedragen uniform voor uw kolonel te verschijnen!”
Luitenant (zoon): „Kolonel, ik moet u eerbiedig opmerken, dat mijn vader zeer gierig is en me volstrekt niet de minste toelage geeft.”

COMPLIMENTJES.

Hij: „Weet je wat ik het meest bewonder aan jou? Je mooie oogen.”
Zij: „Weet je wat ik het meest bewonder aan jou? Je goeden smaak.”

HET GELUKKIGE HUWELIJK.

Hij kwam te laat thuis voor het diner en zijn vrouw was zeer ontstemd.
„Jij komt eeuwig en altijd te laat! Je bent zelfs te laat gekomen op den dag van ons trouwen!”
„Maar toch nog niet laat genoeg,” was het bittere antwoord.

DOORZIEN.

Zij: „Weet je wel, Jan, dat je hoe langer hoe knapper wordt?”
Hij: „Ja, dat 's immers altijd zoo, als jij haast jarig bent.”

SCHERP.

Dokter (tot aardige patiënt): „Steek uw tong uit. (Schrijft een recept). Ziedaar.”
Dame: „Maar dokter, u heeft niet eens naar mijn tong gekeken.”
Dokter: „Dat is ook niet nodig, ik moest een oogenblik stil mijn recept kunnen schrijven.”

MERKWAARDIGE EERLIJKHEID.

A: „Ik heb Willemse tien dollar geleend. Denk je, dat ik die terug zal krijgen.”
B: „O, die Willemse is een doodeerlijke vent, daar kan je je op verlaten. Die betaalt het terug al moest hij het ook stelen!”

OOK NIET ALTIJD GOED.

„Ligt je zoontje wel eens?”
„Ik geloof het niet, maar hij kan vaak afschuwelijk de waarheid zeggen.”

EEN WELVERDIENDE LES.

Toen Benjamin Franklin in zijne jeugd naar Londen was gegaan om zich daar verder te bekwamen als letterzetter en boekdrukker, trad hij eene boekdrukkerij binnen, om te vragen of hij daar werk kon krijgen.
„Waar komt u vandaan?” vroeg hem de baas van de drukkerij.
„Uit Amerika,” luidde het antwoord.
„Welzoo,” zeide de baas, „uit Amerika! Een jonggezel uit Amerika, die werk als boekdrukker zoekt. Versta je de kunst van boekdrukken? Kan je zetten?”
Franklin begaf zich onmiddellijk naar een der zetkasten en in zeer korten tijd had hij de volgende plaats uit het eerste hoofdstuk van het Evangelie van Johannes gereed: „En Nathanaël zeide tot hem: Kan uit Nazareth iets goeds komen? Filippus zeide tot hem: Kom en zie.”
Hij deed het zoo snel en zoo accuraat, en de zin bevatte zulk een gepast en krachtig verwijt, dat hij zich terstond de achting verwierf van zijn patroon zoowel als van al zijn nieuwe kameraden.

HET AANZOEK.

Een jonge boer was hevig verliefd op een aardig boerinnetje, maar hij wist niet voldoende moed te verzamelen om haar te vragen. Op zekeren dag echter kreeg hij een schitterend idee. Hij wandelde met haar naar het kerkhof en bij een groot familiegraf bleef hij staan.
„Janneke, hier ligt m'n grootvader begraven, hier ligt m'n vader begraven en hier ligt m'n moeder begraven — alle menschen van m'n familie liggen hier begraven. Zou jij hier ook graag begraven willen worden?”
En het meisje zei: „ja.”
Toen trouwden ze.

GRIJS HAAR VERDWIJNT
zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkoopters korting.
Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”
Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.